Akbaba

«Bir çok zenginler, partilere para yardımında bulundukla-rını mahkemede açıkladılar.»
— Gazeteler —
Zengin — Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez!

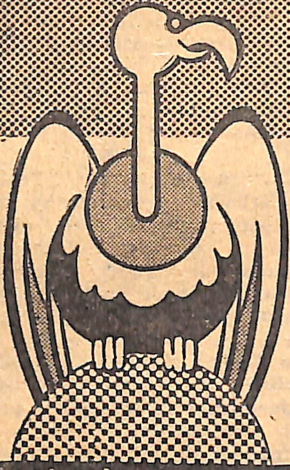
Büyük Yüzüncü Yıl Çekilişinde

Şimdiye Kadar Bir Çekilişte Verilen İkramiyelerin En Büyüğü

6 Milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mım Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinçcağ, Mıstık, Erdoğan Ozer.

•

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cil : 5 — Sayı : 119
7 Kasım 1963
YIL : 41

•

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Yaşayan Ölüler!

BAŞKA illeri bilmem. Ama partilerimiz, İstanbullulara hakaret ettiler: Gösterdikleri adayların hiç birisi bu şehrin Belediye Başkanı olamaz... Görgüce olamaz, bilgice olamaz, tecrübece olamaz... Başarılı vali Haşim İşcan bile.

İmamdan Papaza, Papazdan Hahama kadar, sayın din adamlarımızın ellerini öperek seçim propagandasına başlamak ayıptır: Hele Atatürk'ün ölüm yıldönümünde... Yoksa, mutlaka onun sahiden öldüğünü mü ispat etmek istiyorlar?

Türkiye'nin giriş kapısında, körler, sağırlar, dilsizler nöbet bekleyemez. İstanbulun yeni Belediye Başkanı, görecek, duyacak ve konuşacak.. Hem de yalnız Türkçe değil.

Propagandalar arasında, insanı güldüre güldüre ağlatacak, ağlata ağlata güldürecekler pek çok...

Bir tanesi: «İstanbulu, masa başında oturarak değil, halkın içine karışarak idare edeceğim» diyor.

Bir Belediye Başkanı, elbet bir gün Aksaray caddesinden geçmelidir. Bir gün perişan İstanbulun yan sokaklarına girmelidir. Bir gün, sinemaların boşaldığı saatte Beyoğlunda boğulma korkusu geçirmelidir. Ama, o kadar... Bir Belediye Başkanı, temizlik işçisinin süpürgesi gibi kaldırımlarda sürtmez.. Su borusu patlayınca sakaların kovasını yüklenip çeşme çeşme dolaşmaz.. Işıklar sönünce, karanlıkta kalan evlere kapı kapı mum dağıtmaz.. Eşeklere mahsus duvar diplerinde insanlıklarına işeyenleri yaka paça etmez.. Bunları, medeniyet savaşının çağdaş bir komutanı gibi masa başında idare eder.

Bir başkası: «Gecekonduların nüvesini ben kurdum» diyor... Yani çekirdeğini toprağa o koymuş.. Temelini o atmış.

Hay elin kırılaydı... Böylesine şecaat arz ediş görmedim.

Bir başka tuhaflık da bu sabahki gazetelerde gözüme ilişti:

Çanakkale'de, iki yıl önce ölmüş bir vatandaş Belediye Meclisine aday gösterilmiş.

Tebrik ederim Çanakkalelileri.. Pek iyi yapmışlar, pek iyi etmişler... Bazı ölüler, bazı dirilerden çok daha canlıdır elbet.

Siz, etrafınızdaki lider bozuntularına bakıp Atatürk'e ölü diyebilir misiniz?

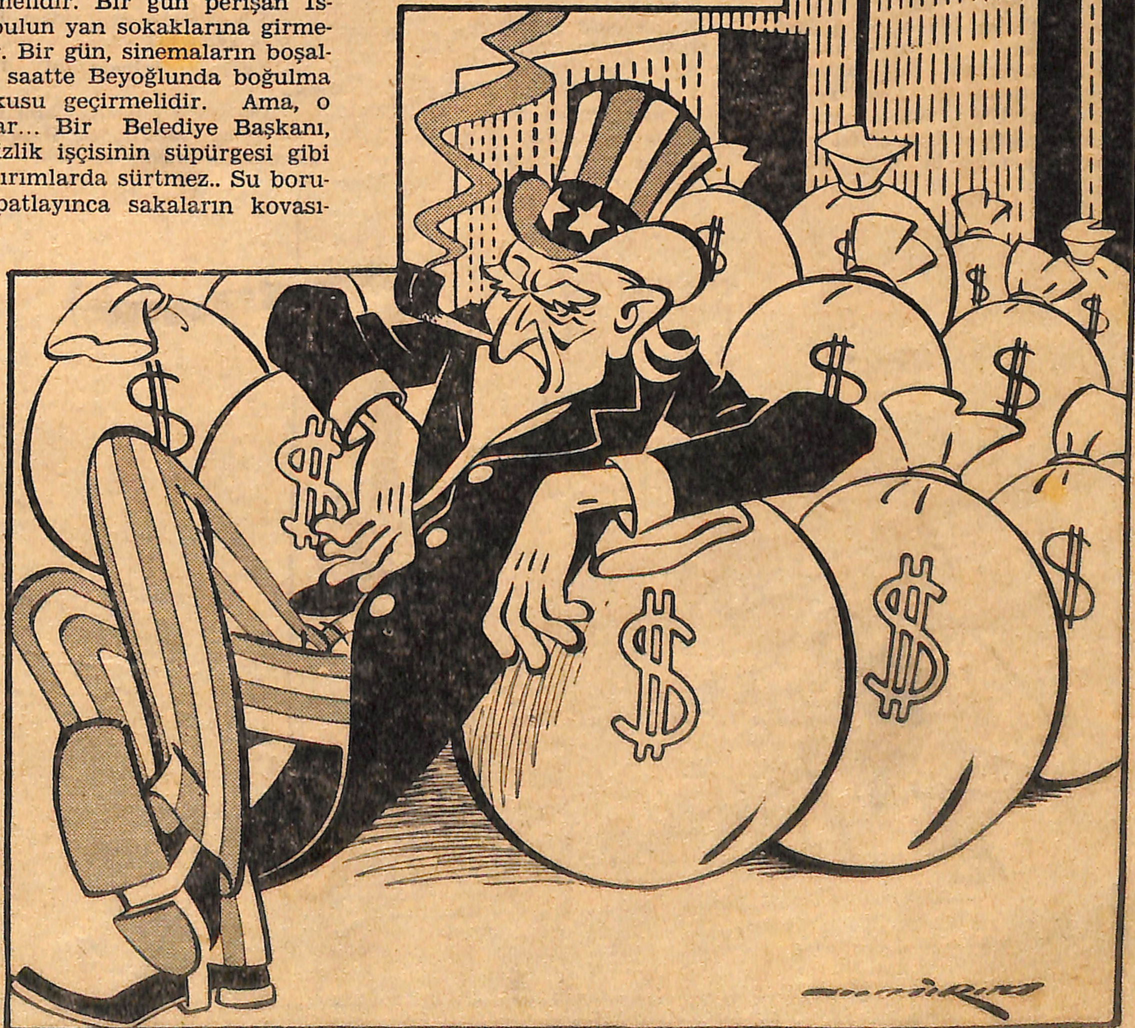
Ölü olmak için mutlaka vefat etmek, mutlaka teneşire yatmak, mutlaka kefenlenmek, mutlaka tabuta girmek ve mutlaka toprağa gömülmek mi şart?.

Yaşayan ölülere ne diyelim?

Yusuf Ziya ORTAÇ

* * *

«Amerikalı bir senatör, Türkiye'ye yardımın azaltılması için rapor hazırladı.»
— Gazeteler —

Amerika — Evvelâ can, sonra Alican!...

Seçim FESTİVALİ

ŞEMSİ BELLİ

Aday listeleri ilân edildiği zaman yıllardır seçimlere karşı bıkkınlık duyan tüm seçmenler, keyiften dört köşe oldular!..

Manolya Partisi Zeki Müren'i, Cumhuriyetçi Helva Partisi İnci Birol'u, Meşin Top Partisi Turgay'ı, Kamera Partisi Göksel Arsoy'u, İstanbul Belediye Başkanlığı için aday göstermişlerdi.

Belediye Encümeni listelerinde daha değişik, daha tatlı, daha çekici (Hem de ne çekici!..) adaylar vardı: Neriman Köksal, Lefter, Kadri, Metin, Ayhan Işık, Hamallar Kâhyası Kerim Vinco.. ve lezzeti kollardan, ünü dillerden, afişleri yollardan taşan bir sürü şöhret...

Seçim festivali, bu hengâme ile başladı: İnci Birol, Taksim gezisindeki boş alanda etrafını çeviren onbinlerce hayranına biyolojik yapısının bütün yönleriyle sesleniyordu:

— Benim canım-ciğerim, sevgili İstanbullularım!.. Dünya, seks ve raks mihveri etrafında döner!.. Evrimlerin ve devrimlerin temeli, çağdaş uygarlık; çağdaş uygarlıkların temeli ise kadın vücudunun varyantâl ve oryantâl titreşimleridir!.. Hadi bakalım, şi-na-nay, şi-na-nay, hop-pa-şi-na, şi-na-nay!... Hep beraber sevgili seçmenlerim, hep beraber!..

Onbinlerce elin tempolu şakırtısı İnci Birol'un şıkırtısına karışırken Havva anamızın bu mârifetli kızı, Belediye Başkanlığı için gerekli olan tüm özelliklerini ve güzelliklerini cömertçe ortaya koyuyordu...

Cumhuriyetçi Helva Partisi, meydanın birçok yerlerine süslü dövizler asmıştı: OYUNUZU C.H. PARTİSİNE VERİNİZ!.. İNCİ BİROL'UN BAŞKANLIK EDECEĞİ BELEDİYENİZ, HERKESE BAŞINI SOKACAK BİRER YER SAĞLAYACAKTIR!

Manolya Partisi Başkan Adayı Zeki Müren, seçmenlerin çokluğu karşısında - kalabalıkta başına bir kaza gelmesin diye - Bayezit Kulesinin tepesine çıkmıştı. En az yarım milyonluk bir kitleye sesini duyurabilmek için civardaki bütün sokak ve caddelerin her köşesine kocaman kocaman hoparlörler yerleştirmişlerdi.

Başkan Adayı Bay Zeki Müren, dinleyicilere tatlı öpücükler sunduktan sonra en sevimli şarkılarından birine başladı:

Kalbinizin içine,
Başka aday girmesin!..
Bana ait listeler,
Sakın ha silinmesin!
Hiç kimse benim gibi
Gemsiz ata binmesin;
Kalbinizin içine,
Başka aday girmesin!..

Kamera Partisi Başkan Adayı Göksel Arsoy, Şişli Tepesinde; Meşin Top Partisi adayı Turgay, Mithat Paşa Stadında seçim kampanyasının en renkli nutuklarını çekiyorlardı.

İstanbul caddeleri, günlerce, haftalarca insan selinden geçilmez oldu. Ve... Nihayet seçim günü, sporcusundan evde kalmış kızlarına kadar bütün İstanbul sandık başına koştu...

* * *

— Oyunu kime vereceksin Büket?

— Ben mi, Zeki Müren'e verecegim tabii!..

— Sen kime vereceksin teyze?

— Ben de ona vereceğim kızım, vereceğim amma alır mı bilmem ki?

— Alır teyzeciğim alır, almasa adaylığını koymazdı, herkesinkini alır o!..

Oy kullanmak için kuyruğa giren kalabalığa kenar semt dilberlerinden orta yaşlı bir hanım yaklaştı:

— Hemşire, diye fısıldadı. Ben de Zeki Müren'e vermek istiyorum; lâkin bu işlerin acemisiyim, nerde vereceğimi bilemiyorum!..

Körpe bir fingirdek:

— Her şeyin yolu yordamı var abla!.. dedi. Öyle açıkta beklemekle Zeki Müren'e oy değil, selâm bile veremezsin!.. Kuyruğa gir, kuyruğa!.. Herkes nerde veriyorsa senin de sıran gelince orda verirsin!..

Erkekler de ayrı bir kuyruk teşkil etmişlerdi. İriyarı, burma bıyıklı, sırım yapılı erkekler...

— Ula Derviş, sen rayını hangi, partıya veriysin?

— Turgaya veriyom âbi, Turgaya!..

— Ula Durgoy dediğin kim ki?

— Amma yaptın be Hasan âbi, hiç maça gitmedin mi sen?

— Ula gitmez olirim ben?... Banim görmediğim melmekât var mı ki? Moç dediğin Ezirgânın gazasi mi, yohsam Gayserinin mi?...

Bir başkası lâfa karıştı:

— Lân Hırpo!.. Yerim seni alimallah!.. Oyunu Zekâbiye vereceksin, anladın mı?...

* * *

Manolya Partisi Adayı Zeki Müren, arkasından sürüklediği yüzbinlerce erkeğin ve kadının oylarıyla İstanbul Belediye Başkanlığına; Fenerbahçeli Lefter, Galatasaraylı Metin, Beşiktaşlı Suat, film yıldızı Ayhan Işık, Hamallar Kâhyası Kerim Vinco, Yıldızlar yıldızı Neriman Köksal ve şürekâsı Belediye Encümen üyeliklerine seçilmişlerdi.

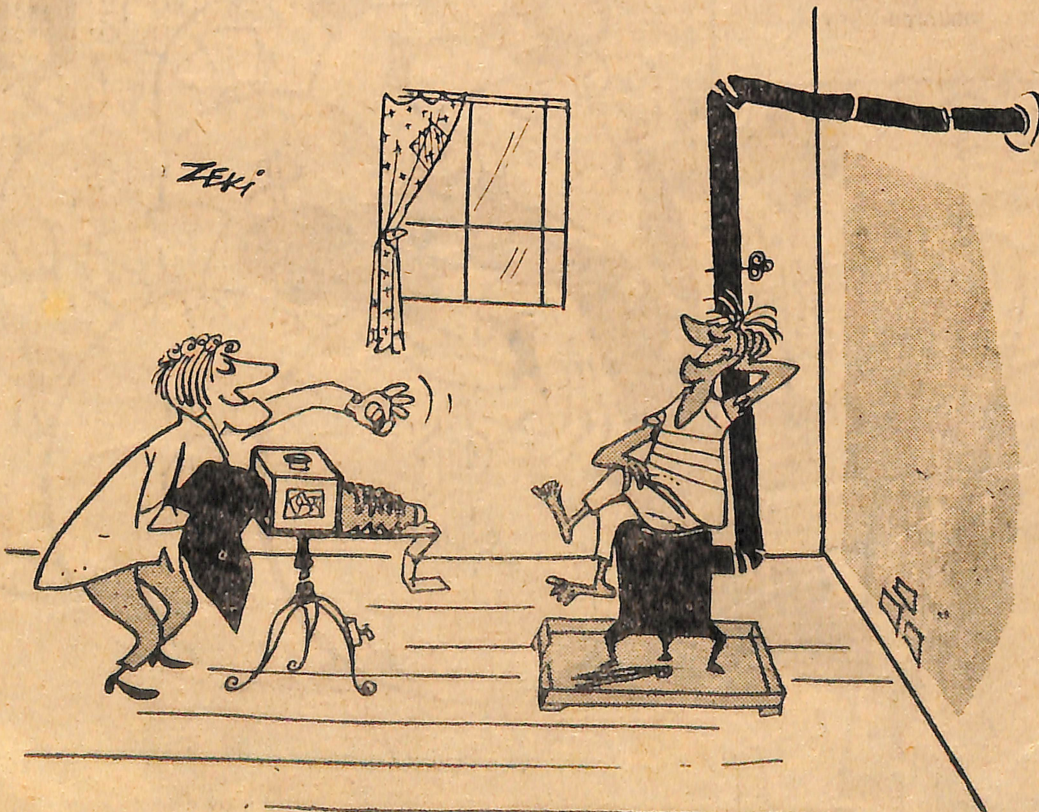
Encümenin ilk toplantısı pek şaşaalı oldu. Lefter, Metin ve Suat eşofmanlarıyla gelmişlerdi. Kerim Vinco, Neriman Köksalla, Ayhan Işık Cemile Çilekle başbaşa idiler.

Manolyaların süslediği Başkanlık kürsüsüne telli-pullu elbisesi içinde çıkan Zeki Müren, baygın bir göz süzüşü ile çevresini taradıktan sonra:

— Merhabaaaaaaa!.. diye oturumu açtı. Benim çok, pek çok, pek çoktan daha çok sevgili dinliyenlerim!.. diye devam etti. Hepinizi candan, yürekten, ruhumun tâ içinden gelen en derin sevgilerle selâmlarım!... Ayyy!.. Siz de mi buradaydınız Bay Kerim Vinco!.. Aaaaaa!.. Ayhan da burada!.. Şekerim, inanın ki çok bahtiyarım!.. Ahhhh!.. Lefterciğim, Metinciğim, Suatçığım benim!.. Ne tatlı olmuşsunuz eşofmanlarınızla!.. Sizi gidi çapkınlar!.. Korkarım ki burayı da sahaya benzeteceksiniz!.. Hadi söz verin bakiim, ikidebir şut çekmiyeceğinize!.. Biliyorsunuz, benim pek antrenmanım yok bu günlerde.. Durup dururken gol yemiye niyetli değilim!.. Fazla sıkıştırırsanız kaleyi Neriman Ablamıza bırakırım vallahi!..

Başkan, konuşmasına devam ederken Belediye Sarayının çevresini görülmemiş bir kalabalık doldurmuştu. Genç kızlar ve kadınlar, ellerindeki çiçek demetlerini Belediye binasının pencerelerine fırlatıyorlar, erkekler yeni Belediye Başkanlarını kucaklamak, eller üstünde taşımak için sabırsızlık içinde bekleşiyorlardı.

Şemsi BELLİ

— Aman iyi çek.. Hayatımın ilk sobası bu!..

Odun

Gazetelerde telgraflar okuyoruz: «Kışın yaklaşması üzerine ormanlarda kesimler çoğalmıştır. Baltasını kapan vatandaş, önüne gelen ağacı deviriyor.»

Ormanların baltadan geçirildiği muhakkak. Bu eski huyumuz. Ancak şüphelendiğimiz bir nokta var: Bu seferki ağaç katliâmı acaba kışın mı yaklaşmasından, yoksa seçimlerin mi?...

Malûm ya, vaktiyle birisi: «Listeye odun koysan yine seçtiririm» buyurmuştu.

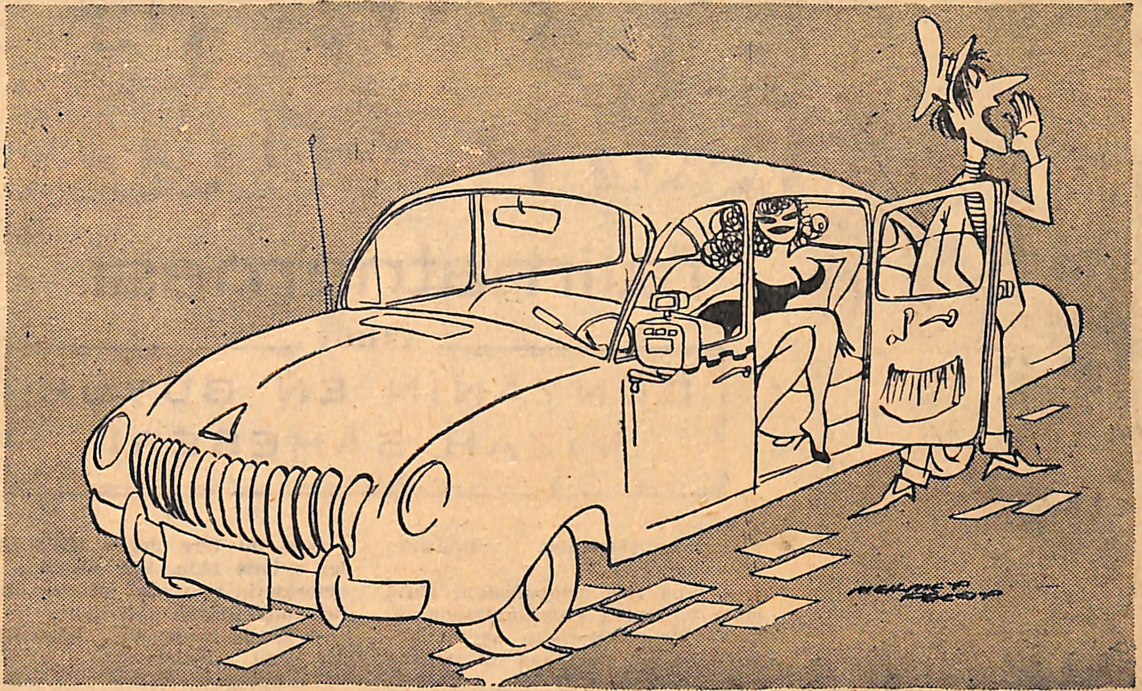
Hâlâ o kafada olanlar yok değil.

Onun için, ocaklarında yaksalar, razıyız... Ya listeye koyarlarsa?...

O zaman odunlar değil, biz yandık.

«Taksilerde fuhuş yapılıyor.» — Gazeteler —

— Bir kişi, bir kişiiii!..

PAZARTESİ :

Tabiatın, İstanbul, Beyoğlu, Üsküdar diye üçe böldüğü İstanbul'a bir dördüncü vali muavini atanmış: İçişleri Bakanlığı müsteşarı Ahmet Koçak'ın kardeşi Hadi Koçak'mış bu zat.

Dördüncü muavin İstanbul'a gelmiş, maaşı almış, ama henüz işe başlamamış. Neden mi?.. Oturacak oda beğenmiyormuş hazret!

Bizim bildiğimiz, oda, koltuk, masa insana kıymet vermez. İnsan sahip olduğu makamı değerlendirir.

A sayın Hadi Koçak, hele siz şu oda beğenmekten vazgeçin de kendinizi İstanbullulara beğendirmeye bakın

SALI :

Teknik Üniversite rektörünün demecini okudunuz mu?.. Profesör sayın Hikmet Binark, yaptığı basın toplantısında:

— Bu yıl imtihana giren Lise mezunlarının bilgi durumu feci, diyor... Üçbin öğrenci, 10 üzerinden 1 numara bile alamadılar.

Bunun nedenini ararken bir çokları: «İstanbul eğlence şehri. Dansdı, plâjdı, sinemaydı, tiyatroydu derken gençlerimiz âvâre oluyorlar» diye düşünebileceklerdir.

Yanılıyorlar. Asıl başarısızlar, Anadolu Liselerinden gelenlermiş.

Eee, eğitim ve öğretimde gecekonduculuğun sonu budur!

ÇARŞAMBA :

Yeni Türkiye Partisinin İstanbul Belediyesi başkan adayı, seçim turnesine başladı: Önce muhterem müftü efendi hazretlerinin, sonra rum patriği Athenagoras'ın, daha sonra ermeni patriğinin, en sonra da hamam başının ziyaretlerinde bulunarak... Yakında, eski bir politika geleneğine uyarak Eyüp Sultanda dualar edeceğine, güvercinlere yemler serpeceğine, Tezveren dedeye iplik bağlayıp mumlar yakacağına da şüphemiz yok!

Perşembenin gelişi Çarşambadan bellidir, derler. Biz de bu gösterilere bakarak, gelecek 1965 seçimlerinin nasıl olacağını şimdiden sezmeye başlıyoruz.

Anayasamızın anasını ağlatmıyan aday bulabilecek miyiz acab?

PERŞEMBE :

Amerika Devlet Başkanı: «Harbin gölgesinde yaşıyoruz» demiş.

Harbin gölgesinde yaşamak... Buna yaşamak denir mi?

Mussolini, Churchill'e İtalyan askerlerinin kahramanlıkları, fedakârlıkları ve kendisine bağlılıkları ile övünürken:

— Durunuz, demiş, size bir tecrübe yapayım...

Sonra, uğultulu bir sesle gürlemiş:

— Ciovaniii!..

İçeriye giren genç asker iki topuğunu birbirine hızla vurmuş.

— At kendini şu pencereden aşağı!

Delikanlı, hiç düşünmeden fırlatıvermiş kendini...

Churchill hayret içinde koşup bakmış ki, genç asker kaldırımın üstünde cansız yatıyor.

Mussolini bir daha seslenmiş:

— Olivierrr...

Yine tığ gibi bir er girmiş içeri.

— At kendini şu pencereden!

Delikanlı, emri yerine getirmeye hızla koşarken Churchill önlemiş:

— Delikanlı... Bu güzel yaşta, yok yere niçin ölmek istiyorsun?

Faşist ordusunun genç askeri, hıçkırır gibi cevap vermiş:

— Yaşamak mı bu?..

Eğer Mr. Kennedy'nin dediği de doğru ise, eğer sahiden harbin gölgesinde yaşıyorsak, bütün insanlar pencerelerimize koşalım.

— Yaşamak mı bu?..

CUMA :

Konyada bir kral varmış: Arıcılar kralı Ali Özçetin... Aralarındaki dostluk nedir bilmeyiz ama, arıların bir de kraliçesi vardır, değil mi?

İşte bu sayın kral, geçen gün, kovanların başında bir basın toplantısı yapmış: Arıcıların dertlerini dile getirmek için...

Ama işin kötüsü, yakılan kibritlerden, çakılan çakmaklardan ve ateşlenen çubuklardan ürken arılar gazetecilere saldırmamışlar mı?

Hakları var arıların: Bal alacak çiçekleri bulurlar da dururlar mı?

Bu biraz da gizli bir intikama benziyor: Herkesi iğneleyen kalemlerden alınacak bir öc mü vardı acaba?

Bizce asıl dikkat edilecek şey meslekdaşlarımızı sokan bu arıların yapacakları ballardır. Allah esirgesin, deli bal olabilir!

CUMARTESİ :

Başbakan sayın İnönü'nün, geçen Cumartesi günkü gazetelerde bir demeci çıktı. Aynen alıyorum:

«Koalisyonu yaşatmak için azamî gayret sarfediyoruz. Memleketin âli menfaatleri koalisyonun devamını gerektiriyor. Bir hükûmet buhranına gitmek, Türkiye'nin geleceği için felâket olur.»

Ayni gün, sayın Başbakanın damadı, meşhur dergisinde, bu konu üstüne bakınız ne yazıyor. Onu da aynen alıyorum:

[«Üçlü koalisyon bozulursa ne olacaktır?» Sualinin cevabı, herhalde «Felâket olacaktır» değildir.]

Sahiden merak ediyoruz şimdi: Acaba İsmet Paşa mı damadına danışmadan «Koalisyonun bozulması felâket olur» dedi, yoksa damat bey mi muhterem kayınpederine sormadan «Felâket olmaz» diye yazdı!

Kim kimi idare ediyor, bilmiyoruz ki!..

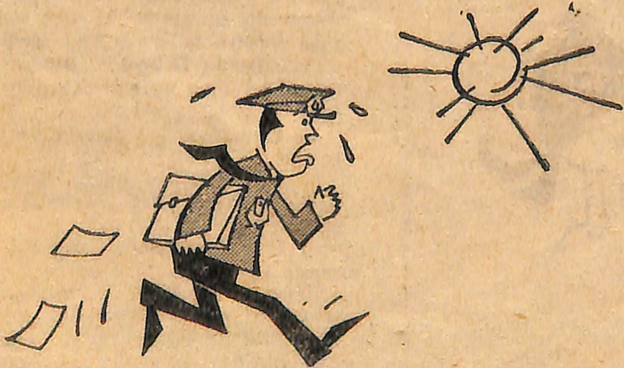
PAZAR :

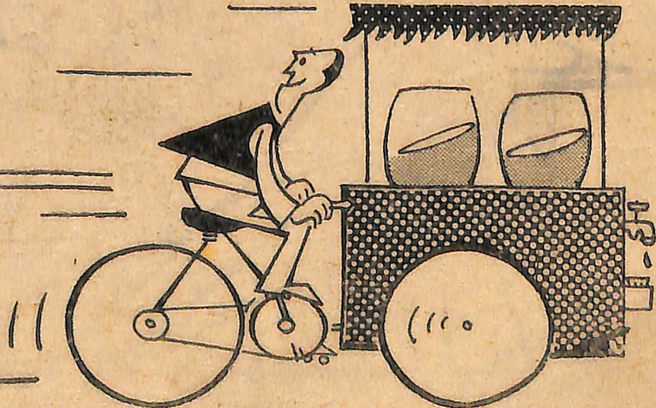
Ömer Er adlı bir akıl hastası, Yeni Türkiye Partisinin Zeytinburnundaki binasını basmış:

— Çıkın buradan, ben hastayım, tedavi olacağım diye...

Y.T.P. yi tımarhane sanan bu hastaya, acaba deli demek mümkün mü?

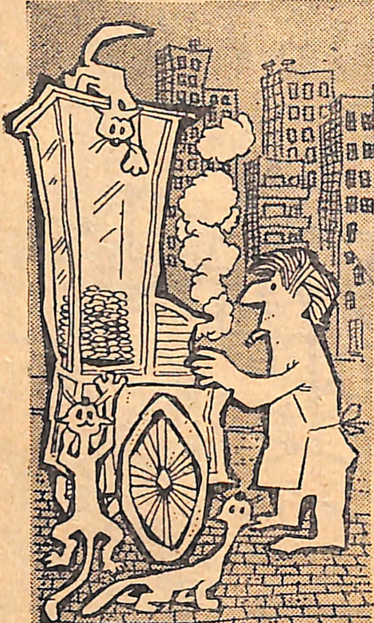
Bu soruya cevap vermek, bize değil, Dr. Fahrettin Kerim üstadımıza düşer!

Gazetelerden: «Belediye zabıtası seyyar satıcıları şiddetle takip ediyor!»

Seyyar köfteciler

Talimatnamesi

YAHUT

DÜNYANIN EN BÜYÜK MİZAH ŞÂHESERİ

AZİZ NESİN

Belediyenin emriyle «Seyyar Köftecilere Mahsus Talimatnâme»yi hazırlıyacak olan onbir kişi cuma günü, Belediye Sarayında bize ayrılmış olan salonda toplanacaktık. Büyük bir ödevseverlikle, sabah dokuza beş kala oraya damladım. Dokuz, dokuz buçuk, on, kimseler yok... Onu on geçe birisi geldi, o da bu heyetin üyesiymiş. Birbirimizle tanıştık. Belediye Levazım Müdürlüğünde çalışan bir doktormuş.

— Seyyar köftecilerle ilgili bir talimatnâmeyi hazırlamak, mesleğiniz bakımından sizi ilgilendirir, dedim, ama ben optik mühendisiyim, seyyar köftecilerle hiçbir ilintim yok ki, onların talimatnâmesi hazırlanırken bir sözüm olsun...

Doktor bozulmuştu bana,

— Benim ne ilgim varmış seyyar köftecilerle? dedi.

— Doktorsunuz, ne de olsa sağlık yönünden böyle bir talimatnâmenin hazırlanışında yetkilisinizdir.

— Ama ben ortopedistim. Kırık çıkık ve kemik bozukluklarıyla uğraşan bir ortopedistin, seyyar köftecilikten de anladığını mı sanıyorsunuz yoksa...

Bu sefer de ben bozuldum. Bu sırada, birlikte gelen üç üyeyle tanıştım. Biri, Belediye Bahçeler Müdürlüğü kadrosunda görevli emekli bir kurmay albaymış; biri Belediye Zat İşleri Müdürlüğünden maaş alan bir dekoratör; biri de on yıl diş doktorluğu yaptıktan sonra Belediye Fen İşleri Müdürlüğü kadrosuna geçen bir memur...

Dekoratöre,

— Ben Mezarlıklar Müdürülğünde çalışıyorum ama, dedim, asıl işim optik mühendisliği... Seyyar köfteciler konusunda hiçbir bilgim olmadığından bu talimatnâmenin hazırlanışında ne rolüm olabileceğini kestiremiyorum.

Dekoratör gülerek,

— Talimatnâme komisyonlarına yeni katılıyorsunuz galiba? dedi.

— Evet, ilk...

— Benimki de ikincisi... İnsan önce yapamam sanıyor ama, azmedince pekâlâ da yapılıyor. Meselâ bundan önce uzman üye olarak bulunduğum heyet «Nallı hayvanların şehir dahilinden geçişleri ve istimal edecekleri yollar hakkında talimatnâme»yi hazırladı. Hiç korkmayın, başarırsınız.

Saat on bire doğru bütün üyeler gelmiş oldu. Bir ressamla bir veterinerin arasında oturuyordum. Solumda oturan veterinere,

— Bu iş benim hiç bilmediğim bir konu... dedim.

Veteriner,

— Bu işler için umumî malûmat kâfi, dedi, biz birçok talimatnâme yaptık, hepsi de mükemmelen tatbik ediliyor.

Şaşırıp, hiç farkında olmadan, ama hiç şüphesiz büyük bir iyi niyetle,

— Sahi mi? diye sormuşum.

Veteriner,

— Ne demek sahi mi? diye çıkıştı, ben ve burdaki arkadaşlar hepimiz kendi sahalarımızın mütehassısıyız, yani bir seyyar köfteci talimatnâmesi hazırlıyamıyacak mıyız?

Oturum süresince bir daha sinirli veterinerle hiç konuşmadım.

Karşı karşıya oturduğumuz emekli albay,

— Arkadaşlar, dedi, tensip buyrulursa heyetimizin başkanlığına her zamanki gibi Atıf Beyi teklif ediyorum.

Kendisiyle tanıştığım zaman Atıf Bey yirmi bir yıldır Belediye memuru olduğunu, şimdi de Temizlik İşleri Müdürlüğünde şube şefliği yaptığını söylemişti.

Belediye Sular İdaresinde görevli olduğunu öğrendiğim bir eski felsefe öğretmeni, orda sanki benden başka kimse yokmuş gibi, bana,

— Beyfendi bir itirazınız var mı? diye sordu.

Büyük bir utangaçlıkla,

— Beyefendi, çok rica ederim, dedim, ben Mezarlıklar Müdürlüğünde çalışan bir optik mühendisiyim, benim ne gibi bir itirazım olabilirmiş... Siz bana ne itirazı soruyorsunuz?

— Atıf Bey'in başkanlığına bir itirazınız var mı?

— Beyfendi, burda fikri alınacak bir ben miyim yahu?

— Siz yenisiniz de...

— Çok münasiptir efendim, Atıf Bey olsun, kim olursa olsun, münasiptir.

Temizlik İşleri Müdürlüğünde şube şefi olan Atıf Bey,

— Efendim, dedi, malûm olduğu üzere (Bana hiçbir şey malûm değildi) Belediye nizamlarına göre şehrin beledî hudutları dahilinde seyyar köftecilik yapmak ötedenberi memnudur. Ve fakat gerek Belediye Zabıta kadrosunun kifayetsizliğinden, gerek belediye hudutlarının günden güne genişliyerek şehrin belediyece kontrolu imkânsızlığından ve gerekse işsizliğin artması sebebiyle seyyar köftecilerin bütün sokak başlarını tutması ve sayılarının gittikçe artması yüzünden, belediyenin seyyar köftecilerle mücadelesi imkânsız bir hale gelmiştir. Belediye reisi beyfendi, bendenizi çağırarak «Bizim Belediye olarak bu seyyar köftecilerle mücadele edemiyeceğimiz anlaşılmıştır. Hiç olmazsa bunları başıboş bırakmamalıyız, gerek sıhhî ve gerek diğer bakımlardan seyyar köftecileri kontrol altına almalıyız; bunun için bir talimatnâme hazırlansın» buyurdular. Şimdi burada işbu talimatnâmeyi hazırlamak için toplanmış bulunuyoruz.

Adam, resmî bir yazı yazar gibi, noktası, virgülü yerinde, hiç yanlışsız ve anlaşılmayacak kadar uzun, başı sonundan uzak cümlelerle konuşuyordu.

Belediye Tahsilât Şubesinden gelmiş olan Orman mühendisi,

— Mesele anlaşılmıştır sanırım, tezekkür edelim... dedi.

«Tezekkür»ün ne demek olduğunu bilmediğim için, solumda oturan ressama,

— Affedersiniz, ne edeceğiz? Tezekkür nedir? diye sordum

Ressam,

— Yani, dedi, seyyar köftecilik üstüne lâflıyacağız...

«Lâflama»yı da anlamamıştım, yüzüne bön bön bakışımdan sezdi anlamadığımı,

— Yani, dedi, seyyar köfteciler hakkında lâf atacağız, herkes ne biliyosa söyliyecek; sonra bu sözlerden bir talimatnâme çıkaracağız.

Belediye Hâl Müdürlüğünden gelmiş olan ressam,

— Zannederim, mesele anlaşılmıştır beyler... dedi.

Oturumun başkanı Atıf Bey, saatine bakarak,

— Münasip görürseniz, yemek zamanı gelmiş bulunduğundan, müzakerenin devamını öğleden sonrayaki celseye talik edelim... dedi.

Belediyenin Bahçeler Müdürlüğü temsilcisi olan emekli Kurmay Albay,

— Muvafıktır... diyerek ayağa kalktı.

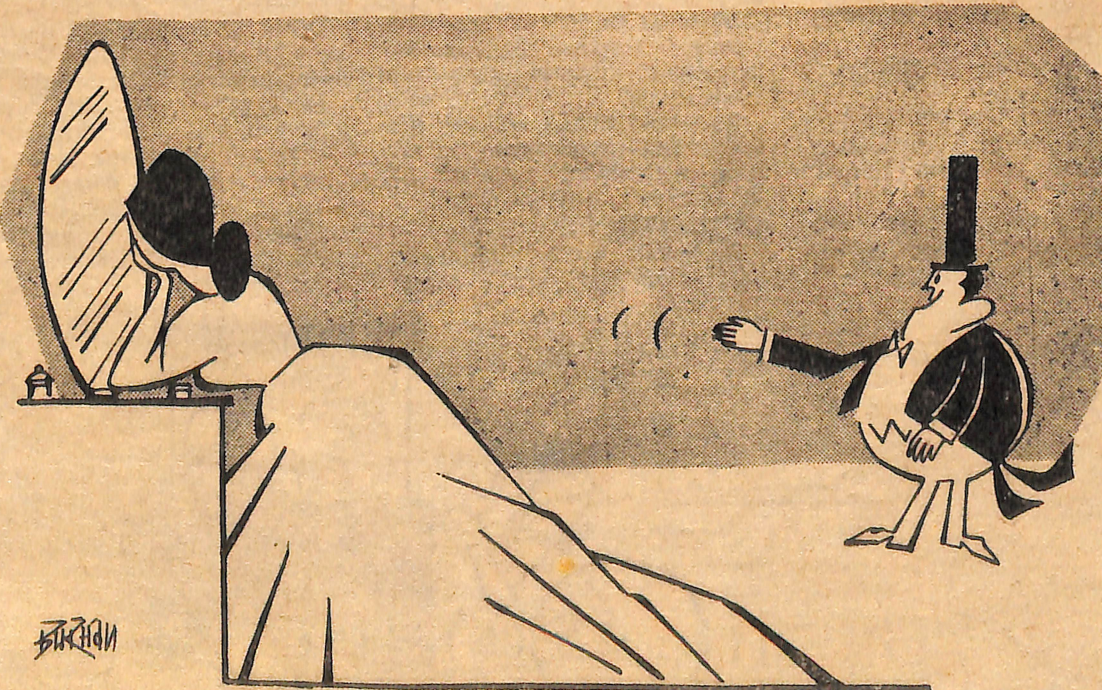
Üyeler vestiyere doğru hızla giderlerken, Atıf Bey arkalarından seslendi:

— Efendim, öğleden sonraki celsemiz saat üçte, yani on beştedir...

Belediye Levazım Müdürlüğünün temsilcisi olan ortopedist doktor, yani bildiğimiz türkçesiyle çıkıkçı, Atıf Bey'e,

— Ben biraz gecikirsem hiç önemi yok, arkadaşlarımızın alacakları kararlara aynen katıldığımı şimdi-

Cumhuriyetin 40 ıncı yılını kutlarken:

— Üzülme, üzülme... Hayat kırkından sonra başlar!

den bildiririm; ama mutlaka, geç de olsa toplantıya yetişmeye çalışacağım... dedi.

Herkes birer ikişer konuşa konuşa gitti, dağıldı. Ben de arkalarından düşüne düşüne çıktım.

Öğleden sonra, bir eksiğimizle, bütün üyelerin toplanması saat on altıyı buldu. Atıf Bey,

— Efendim, diye söze başladı, seyyar köftecilerin başıboş bırakılması şehir dahilinde hakikaten çok çirkin bir manzara arzediyor. Binaenaleyh belediyenin bir talimatnâme ile seyyar köftecileri bir zapturapt altına alması çok münasiptir.

Belediyenin Zat İşleri Müdürlüğü temsilcisi olan dekoratör,

— Hattâ geç bile kalınmıştır, şimdiye kadar çoktan bu talimatnâmenin hazırlanmış olması lâzımdı... dedi.

Bahçeler Müdürlüğünden olan emekli kurmay albay,

— Doğru söylüyorsunuz ama Beyfendi, diye itirazına başladı, bir mühim noktayı gözden uzak tutuyorsunuz.

Sözleri bana da çok yatkın gelen albaya birden kanım ısınmıştı, neler söyliyecek diye kulaklarımı dört açtım. Kurmay Albay emeklisi Belediyeci arkadaşımız kuvvetli bir öksürükle hız alarak devam etti:

— Pek tabiîdir ki, gerek bu talimatnâme ve gerekse buna benzer birçok talimatnâmeler şimdiye ka dar hazırlanmış olmalıydı. Ancak takdir buyrulur ki, çağdaş batı uygarlığı düzeyine, yani muasır garp medeniyeti seviyesine ulaşmak için, memlekette yetişmiş birçok münevver elemanlara ihtiyaç vardır. Bu elemanların yetişmesi de kolay olmamıştır efendim. Meselâ burada toplanmış bulunan arkadaşlarımız her biri kendi sahalarında Avrupa'da ve Amerika'da yetişmiş kimselerdir. Meselâ, bendeniz, çok affedersiniz, Bağdad'da ataşemiliter muavinliği yapmışımdır. Takdir buyrulur ki bundan daha on sene evvel bile, bu kadar mütehassıs on münevveri bir araya toplayıp böyle bir talimatnâmeyi hazırlamak mümkün bile değildi. Eskisine nazaran memleket çok ilerlemiştir efendim.

Belediye Neşriyat Müdürlüğü mümessili olan veteriner,

— Hiç şüphesiz... dedi.

Sonra sanki ben bir şey demişim, karşı koymuşum gibi, bana döndü,

— Siz aynı fikirde değil misiniz Beyfendi? dedi.

Üstüme bir budalalık geldiği için, söylenilenleri birden kavrayamıyordum,

— Ne gibi? diye sordum.

Veteriner,

—Ne gibi olacak, dedi, memleket eskisine nazaran ilerlememiş midir?

— İlerlemez olur mu, elbet ilerledi... dedim.

— Atlı tramvaylar devri geçmiştir efendim, dedi, şimdi İstanbul'da elektrikli tramvaylar bile kaldırılıyor, troleybüsler vızır vızır işliyor.

Bu sırada içeri giren ortopedist bir yandan pardesüsünü çıkarırken bir yandan da,

— Özür, dilerim, bir işim vardı, geç kaldım, mühim meseleler görüşüldü mü? diyerek yerine oturdu.

Belediye Tahsilât Müdürlüğünden Orman Mühendisi,

— Konuşmalar henüz başlamıştı... dedi.

Atıf Bey,

— Öyleyse, dedi, mesele anlaşılmıştır, vaziyet tavazzuh etmiştir. Şimdi...

Veteriner, onun sözünü keserek,

— Fakat Beyfendi, dedi, müsaade ederseniz, bir nokta var... Biz, zannederim ki, bugüne kadar seyyar köfteciler dâvası ile ciddî olarak meşgul olamadık maalesef ve ilk defa burda bu meseleyle karşılaşıyoruz. Ve bizden seyyar köfteciler için bir talimatnâme yapmamız isteniyor. Takdir buyrulur ki, kolay bir iş değildir arkadaşlar; yanılmıyorsam bilmediğimiz bir mevzudur ve itiraf edeyim ki ben bugüne kadar seyyar köfteciler mevzuunu ilmî olarak incelemiş değilim. Evet, sabit köfteciler hakkında oldukça geniş bir bilgim var ve fakat köftecilik seyyar olunca, başka bir iştigal sahasıdır ve iş değişir.

Sanki hepsinin de ille benden oy almaları gerekiyormuş gibi, bana,

— Öyle değil mi beyfendi? dedi.

— Öyle... dedim.

Veteriner,

— Binaenaleyh, dedi, bu mevzu üzerinde hazırlanmamız gerekiyor. Böyle birdenbire talimatnâme hazırlanmaz. Rica ederim şu alaturkalığı bırakalım. Başımıza ne geldiyse hep bu alturkalıktan geldi.

Orman Mühendisi,

— Çok mühim bir noktaya temas ettiniz, dedi, Allah sizden razı olsun, hep bu alaturkalıktan çekiyoruz.

Ortopedist, veterinere,

— Siz benden çok yaşayacaksınız, dedi, tam ben söyliyecektim, siz benden önce söylediniz. Nedir bu alaturkalıktan çektiğimiz? Yeter artık... Mademki bizden bir talimatnâme isteniyor, daha evvel bu mevzuu etüd edip öyle toplanmalıyız.

Atıf Bey,

— Şimdi mesele çok daha iyi tebellür etmiştir, dedi, anlaşılıyor; hazırlıklı olarak gelmemiz icap ediyor.

Diş doktoru,

— Pek tabiî değil mi efendim, kitap karıştıracağız vesaire...

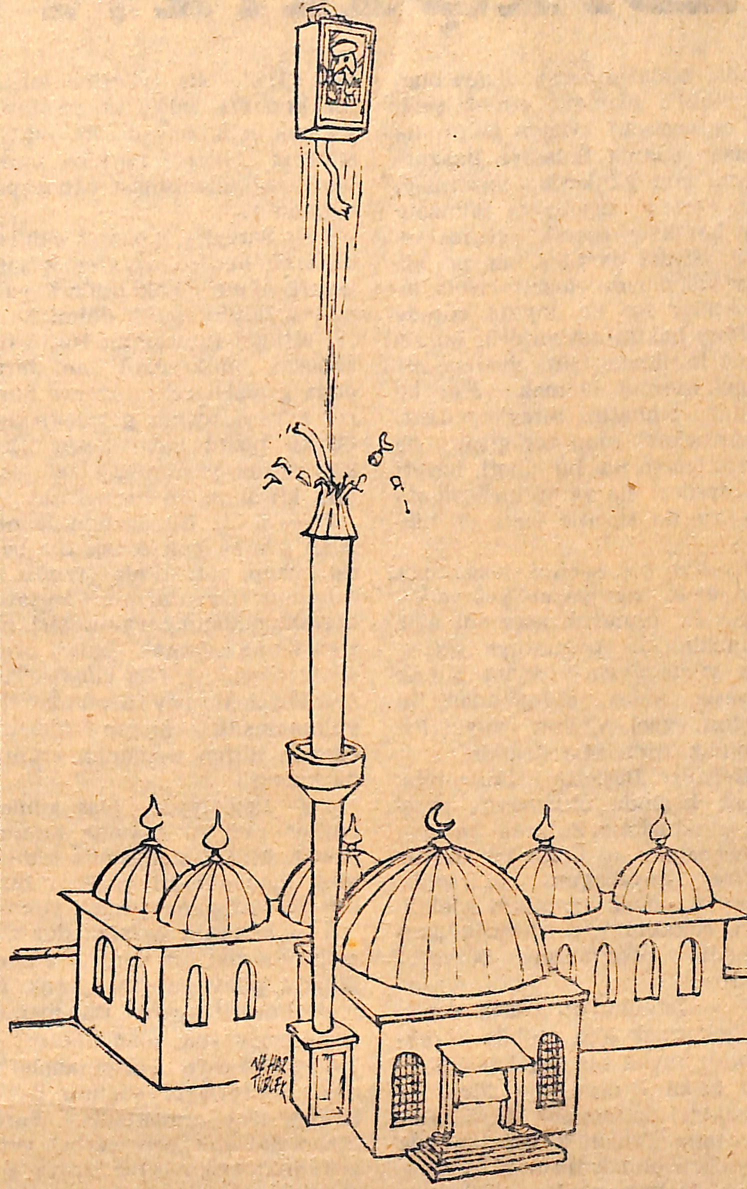
Atıf Bey,

— Bugün cuma, dedi, yarın cumartesi... Cumartesi esasen yarım gündür, önümüzde bir de pazar var. Pazartesiye kadar herkes hususî olarak mevzuu etüd eder, pazartesi öğleden sonra, saat onaltı iyi mi... Onaltıda burda toplanırız.

Bundan sonra Atıf Bey, resmî evrak edebiyatı antolojisine girecek güzellikte bir yazı yazdı: «Seyyar Köftecilere Mahsus Talimatnâmeyi hazırlıyacak olan Belediyenin onbir mütehassıs elemanından müteşekkil, aşağıda isimleri bulunan bizler, ... tarihli cuma günkü müzakerelerimiz sonunda......» Hepimiz, yazıyı imzaladık, dağıldık.

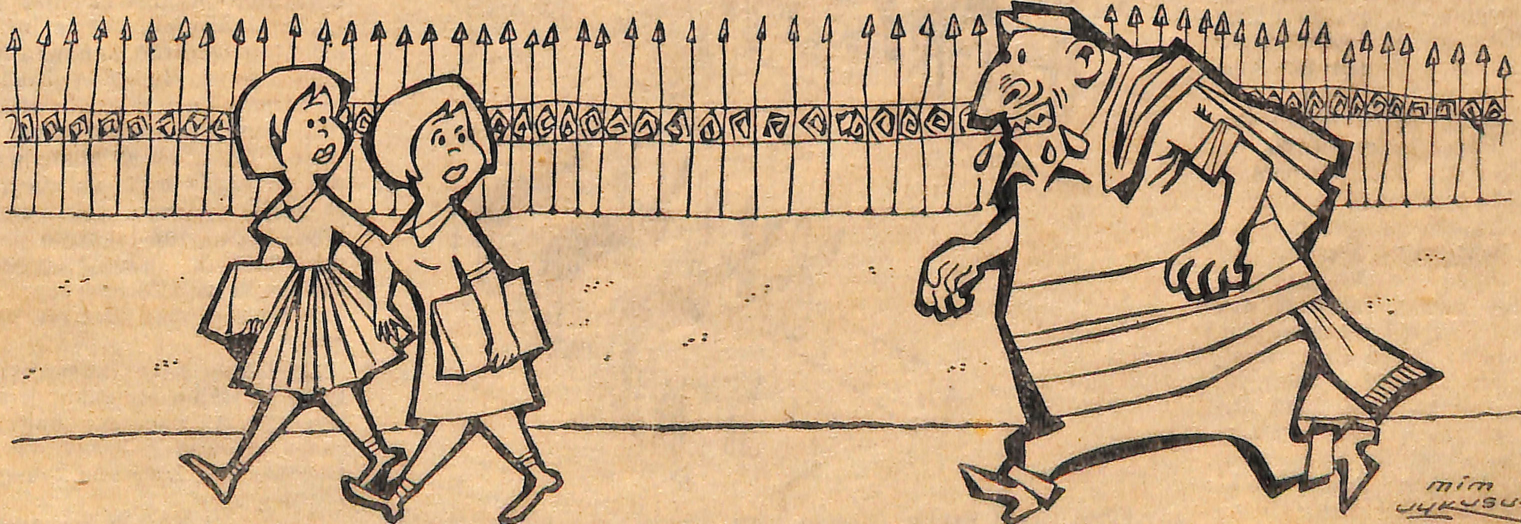
(Arkası var)

Bir imam minareye asansör koymak istiyor...
— Gazeteler —

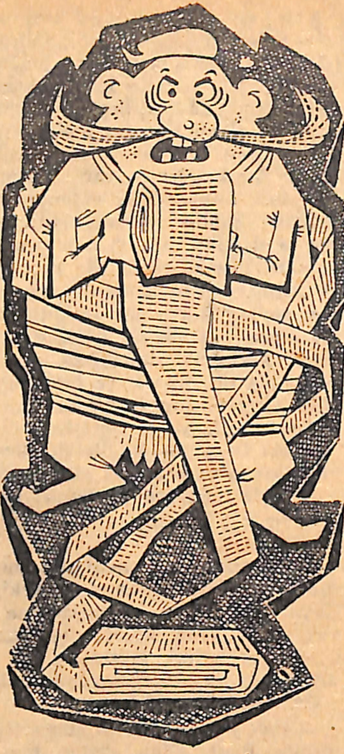
— Galiba arş-ı âlâ düğmesine bastım!

«59 okul öğrencisini ısıran bir kuduz köpek yakalandı.» — Gazeteler —

Yakalanamayan köpek!

BAŞKAN adayı

Adnan Veli

ÇOK muhterem ve sayın kıymetli büyüğüm sayın Ekrem Alican!..

Evvelâ mahsus selâm ederek iki ellerinizden hararetle sıkarım. Bendeniz İstanbul'da Lüleci Hendek caddesinde, Tatlı Tulumba çıkmazında, atik 27, cedit 11/A sayılı hanede oturmakta olup uzun zamandır selbes ticaret alanında eyice muvaffak olarak imrârı hayat eylemekteyim. Partimizin doğuş gününden beri YTP ye candan bağlı olarak inandığım dâvalar uğruna kellemi koymaktan bir gûna fâriğ olamıyacağımı belirtmeme ihtiyaç olmadığı gün gibi âşikârdır.

Memleketin bütün işlerine yakinen âşinalığım bütün mahalle sâkinleri tarafından müsellem olmakla kendileri beni ısrarla göreve çağırmış bulunmaktadırlar. Bu görev de İstanbul'un Belediye Başkanlığı adı ile karşıma dikilmiş olup, beni uykularımda bile bu çağırtı ile uyandırmakta ve «Kalk Zekeriyya!.. Memleket senden hizmet bekliyor» nidalarıyla uykumu ihlâlden vâreste kalmamaktadır.

Bendeniz, partimizin sadık bir hâdimi olmayı her zaman ciddenistiyerek, göğsümü bütün tehlikelere ve bâdirelere siper etmekte sayın Osman Bölükbaşı'dan asla geri kalmıyarak ve üstelik hiçbir zaman hazin şarkıların derunî tesiri altında yarım kilo uyku hapı alıp da intihara şitâb etmiyerek yaşadım.

Geçen sabah uyandığımda ve aynaya baktığımda, kendimi ade tâ bir arslan parçası gibi görmüş olup, zâtı âlinizin de ara sıra böyle bir aynaya baktığınızı Ankara'lı arkadaşlar anlatmışlar idi.. Bu gibi aynalar, siyasete atılarak memleket hizmetine girişenler için çok faydalı olup ancak bu aynalar sayesinde bir insan kendi hakikî değerini ölçebilmekte olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bütün bu sebepler muvacehesinde, Atalarımızın yâdigârı olan İstanbul'a hizmet etmek şevk ve cesaretini aynaya bakıp da iktisab ederek Belediye Başkanlığımı son günlerde vazetmeği son derece uygun ve münasip bir hareket olarak görmekteyim. Siyasî partiler her ne kadar adaylarını tesbit etmiş olmaktalar ise de, kıyıda köşede kalmış hakikî cevherlerin bu seçime katılması için vicdanî bir engel mevcut olamaz. Her ne kadar sıhhatim biraz sallantı geçirmekte olup bir gözüm de görmüyorsa da, bu ciheti, heyeti sıhhiyeden alacağım bir sağlam raporu ile süratle izale edebilirim.

Esasen bir seçimi kazanmak için uzun uzadıya ehliyet ve dirayet işi olmayıp, seçmeni ağız kalabalığı ile boğuntuya getirerek yurttaşların reyini almak gayetle kolay olduğundan, bu seçimi evvel Allahın izniyle kazanmak işten bile değildir.

Belediye Başkanı olduğumda, masa başında oturmayıp, gecemi gündüzüme katarak haricen çalışacağımı ve bunu bir destur haline koyacağımı bilirseniz, bundan ancak memnun olabilirim. Kendim için hazırladığım çalışma programım berveçhi âtidir:

1 — İstanbul'un trafik derdini halletmek için otobüs duraklarının büyük bir engel teşkil ettiği âşikâr olduğuna göre, bu durakları kaldırmak faydalıdır. Bir tane Taksim'e, bir tane de Beyazıt'a olmak üzere iki durak yeter. Unkapanı'ndan Taksim'e gelecek yolcunun, otobüse binmek için, bir zahmet Beyazıt'a kadar yürümesi hiç de mahzurlu olamaz. Yurttaşların son zamanlarda moda haline getirdikleri «Troleybüs tellerine kuşlar mı konar?» şarkısını da unutturmak için, havada kalmış lüzumsuz tellerin ileride başka bir işde kullanılması bence pek uygundur.

2 — Saniyen kontrol ekipleri kurarak kontrolları eyice sıkılaştıracağım. Lokantaları, gazinoları, bütün esnafı daimî kontrol altında tutacağım. Hattâ düşüncem, bu kontrol işini biraz daha genişleterek, doğumu kontrol etmeyi uygun görmekteyim. Çünkü bizim memleketin işleri kontrolsuz yürümiyeceğine dair tam bir inancım mevcuttur.

3 — Şehir Bandosunu hemen ıslah ederek çok esaslı bir bando kurup, zâtı âliniz vazife ile İstanbul tüccarlarının misafiri olarak geldiğiniz vakit, sizi mızıka ile karşılamak başlıca prensibim olacaktır. (Bu cihetin Turhan Feyzioğlu bey tarafından duyulmamasını candan temenni ederek, lütfen tamamen aramızda kalsın.)

4 — Belediyede maç günleri herkes vazifesi başında bulunacaktır. Millet Meclisinde olduğu gibi, maç günleri vazifeyi bırakıp da stadyoma gitmek yoktur.

5 — Lokanta ve ahçı dükkânlarını da sıkı bir kontrol ederek bilâkis pilâv satışını yasak etmek kararındayım. Bu memlekette pilâv yok, plân vardır..

6 — Belediye Hastahanelerindeki doktorların çoğunu değiştirmek icap etmektedir. Partimizin nabzına göre şerbet verecek doktorların bir araya gelmeleri pek münasip olacağından sayın büyüğüm Yusuf Azizoğlu ile başbaşa vererek, iyi bir ayıklama yapabileceğimizi garanti ederim.

7 — Berberlerin traş tarifelerini de ilk iş olarak ucuzlatmayı kararlaştırmış bulunuyorum. Bir memlekette traş ucuz olmazsa, o memlekette hiçbir iş görülemiyeceği açıkça ortada duran bir hakikattır. Halkımızın traş ihtiyacını kolaylıkla karşılamak, politika adamlarımızın ilk görevidir.

8 — Memurlara vazife esnasında alenî rüşveti yasak etmekteyim. Dinimiz bile: «İbâdet de mahfî, kabâhet de» buyurduğuna göre, rüşveti resmen almak çok çirkin bir olay olup, buna mutlaka bir çare bulmak kararım, kesin olarak mevcuttur.

9 — Çalışmıyan memurları ve yolsuzluk yapanları işlerinden atmak doğru olmayıp, kendilerini Muş, Van, Bitlis, Hakkâri, Urfa ve Mardin taraflarına vazife ile gönderip, yolda eşkıyaların arasına düştüğü zaman Hanyayı Konyayı anlıyarak islâhı nefs edeceğine inanmaktayım. Eğer memur gene de ıslahı nefs etmiyerek ve bilâkis eşkıyaların yanında kurs görerek yeniden vazife başına döndüğünde, böylelerini katiyen İmâr'ın kapısından içeri sokmıyarak ancak sebze Hal'inde kullanabilirim.

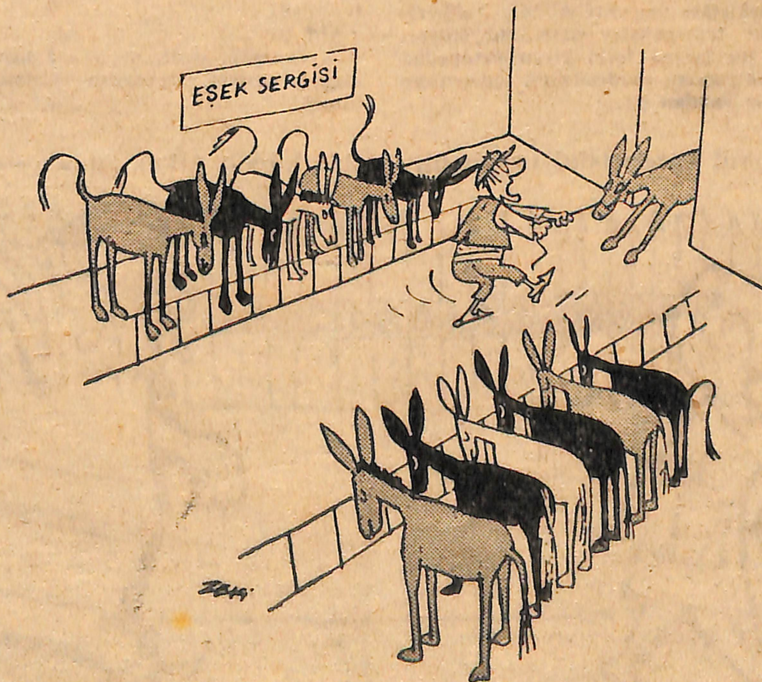
Pek sayın sevgili ve kıymetli büyüğüm!..

Partilerin seçtikleri Belediye Başkan Adaylarının hepsini gözden geçirdim. Bu işe, benden münasibi bulunmadığını memnuniyetle görmüş bulunuyorum. Eğer bir dümenini bularak beni aday gösterebilirseniz, size sadık bir Başkan olarak ve canımı dişime takarak özel teşebbüsü ihya etmek suretiyle plânı kuvvetlendirip şehirliye hizmet etmeği şeref sayarım. Bu görevimin ifası sırasında Azizoğlu büyüğümden aşağı kalmıyarak, eski büyüklerimizin her vesile ile ziyaretlerine koşarak ve Kayseri'ye bizzat gidip hepsinin ellerinden öpmeyi vazife telâkki ederim. Eğer buna koalisyon ortakları olan partiler «Hayır.. Olamaz..» dedikleri takdirde, zâtı âliniz C.H.P. ye dönerek ve kaşlarınızı çatarak «Koalisyonu bozarım.. Aklınızı başınıza alın haaaa!..» diyerek, şöyle bir çıkıştığınız takdirde, «Amman bozma» diyerek elinize ve ayağınıza sarılacakları, gün gibi âşikârdır. Zaten bu koalisyon var olduğunca, bizler evvel Allah hepsinin ensesinde boza pişireceğimize şüphe edemem. Zaten ancak böyle yaptığımız takdirde partimizi daha da inkişaf ettirerek «Ye Te Pe»yi, «Ye tepe tepe» haline koyacağımız belli bir hakikattir.

Müstakbel haklı iktisaplarıma karşı şimdiden bir yakınlık göstereceğinizi candan dileyerek saygı ve derin şefkatlerimle iki ellerinizden hararetle öperim beyim..

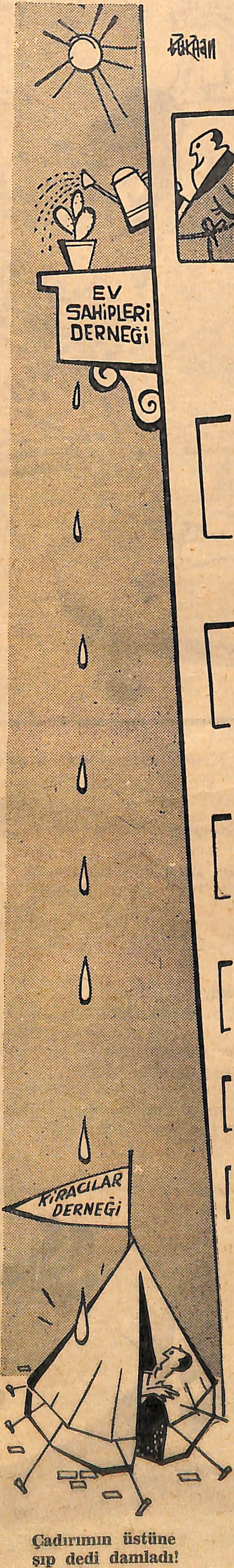
Belediye Başkan Adayı
Eskilerden:
Zekeriyya İstablı

Türkiye'de ilk defa eşek sergisi açıldı.. (Gazeteler)

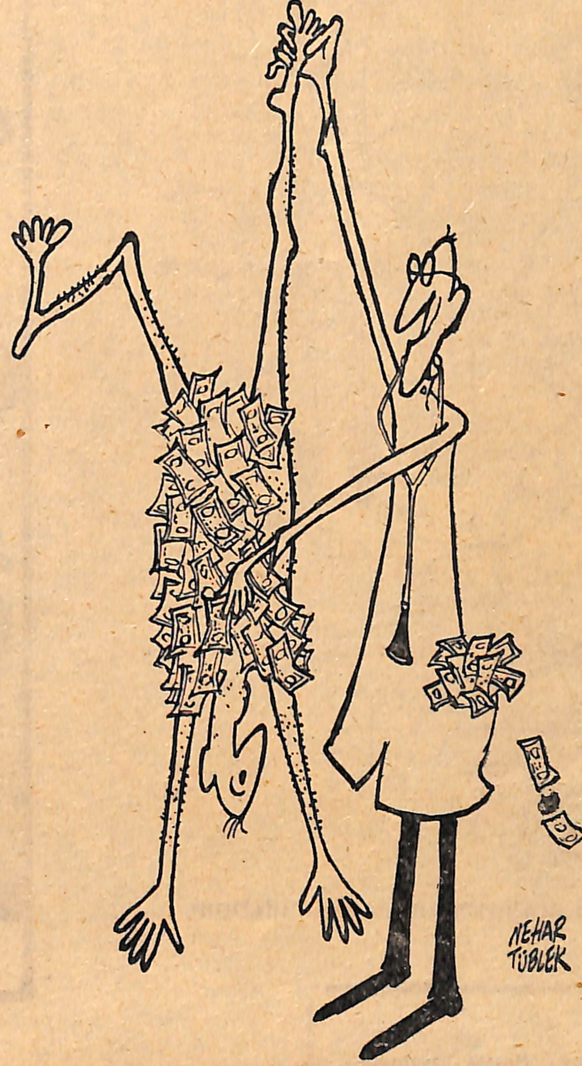
— Ulan inadı bırak.. Yoksa seni sucukçuya satar, yerine bunlardan birini alırım!

Kiralar serbest olunca:

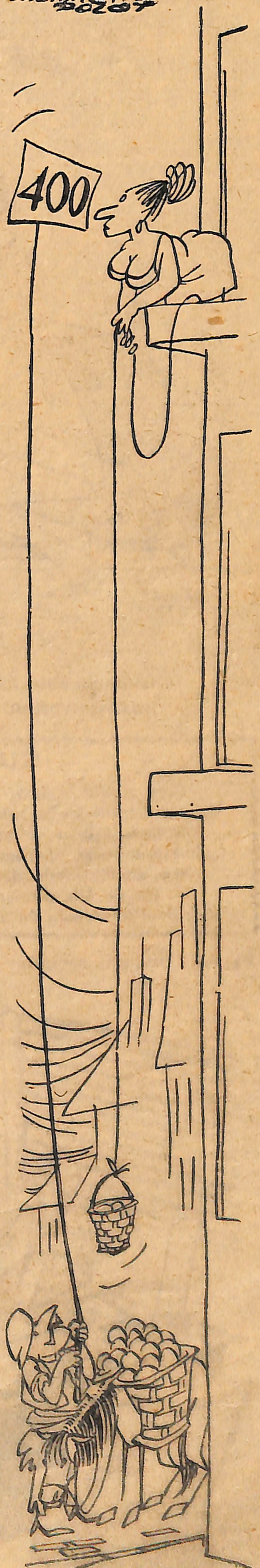
Çadırımın üstüne
şıp dedi damladı!

«Doktorlar hastaları ördek gibi yoluyorlarmış!»
— Gazeteler —

Yazısız

Yükseliş!

Yazısız

Ankara Mektubu

Himalaya!

Dağını bilirdik, yani silsilesini... Bir Himalaya daha varmış... Ankara Palasta striptizcinin adı bu... Ufak tefek, esnek, boyalı, kıvrak bir kızcağız...

Bizde şu arada koalisyonun ne kadar önemi var bilmem... Ufak tefek, esnek, boyalı kıvrak Rita Himalayanın önemi inkâr kabul etmez... Politikacılar Meclis seanslarından çok sadık onun seanslarına...

Bu Himalayanın striptizi «görülmemiş» bir cinsten... Ortaya efendim, bütün ümitlerin gömülebileceği büyüklükte (gömülmemiş ümit kalmışsa) bir sandık getiriyorlar ağaç kabuğundan... Sandık açılıyor, içinden, karmakarışık kırmızı perukalı genç bir kadın çıkıyor, siyah kolan'lı, vücudünün açık yerlerine yaldız serpilmiş... Neden serpilmiş Allah bilir, herşeyin nedenini biliyor muyuz?..

Çıkar çıkmaz, işitmezleri bile harekete getirecek çığlıklar ata ata, kıvranıyor, dolanıyor, dolaşıyor, kendini yerlerden yerlere vuruyor, kırıyor... Orkestra da, kızıl derililerin harp danslarını andıran gümbürtüler çıkarıyor beleşten... Çığlık çığlığa üzerindekileri sıyırıyor...

Ben önce kulaklarımı tıkadım, sonra güldüm, sonra ciddileştim, çünkü etrafıma baktım, bakanı, veziri, milletvekilleri, vecd içinde Himalayanın muhayyel bir cin ordusuyla «uyuşmazlıklarını» seyrediyorlardı... E bu kadar «sorumlunun» bu kadar ciddileşmesi için, hatunun kıvranmalarında benim sezemediğim bir anlam olmalıydı...

Bu kadar «sorumluyu» bunca dikkatle çivilenmiş, hiçbir yerde görmemiştim ben!..

Sağol Rita, sağol Himalayacım, bize bunca «ciddiyet» gösterdiğin için!... Zaten gayen de oydu!

Lâf ola!

Kemal Satır Çelikbaş için buyurmuş, zamanın hoşgörürlüğüyle:

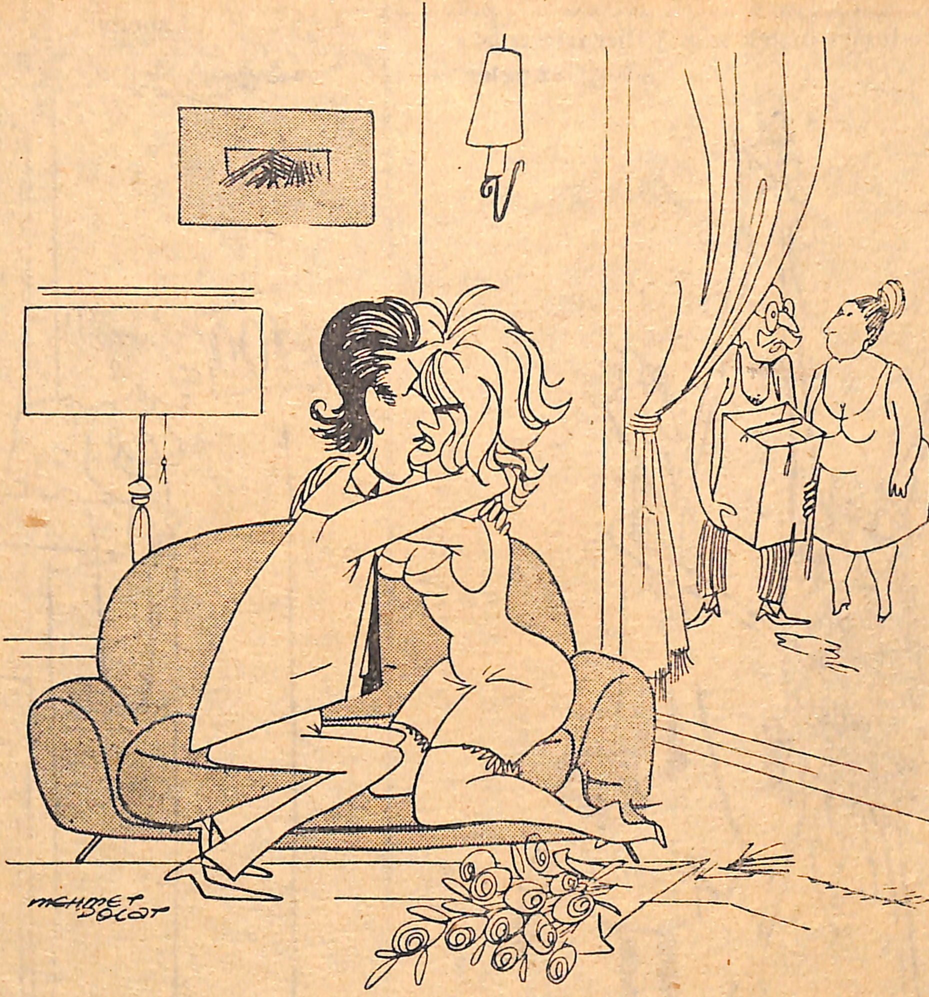
— Efendim, o, o zaman öyle düşünüyordu, şimcik doğru yolu buldu...

(Fethi Çelikbaş biliyorsunuz, CHP.'nin mallarının hazineye devredilmesine imza koymuştu, o zamanın kabine arkadaşları gibi...)

Acaba herkese, doğru yolu buluncaya kadar zaman bırakılsa, demek nice sapıtanlarımız parlak neticeler alacakmışız, Fethi Çelikbaş biraderimiz gibi... Ne dersiniz, alamaz mıydık?

Nimet ARZIK

Soğuk düş!

— Dur bakalım karıcığım, ben aralarından su sızmadığına inanamıyorum!..

— Evlenmemize imkân yok.. Kocam

KURTLAR

Gece güzeldi. Gökte, yarım dilim ay.. Karşı kıyıların durgun denizde küçük helezonlarla uzanan ışıkları...

Kolkola âşıklar yolunda geziyorlardı. Delikanlı eline çabuktu doğrusu... Serbest güreş tutuyordu aşkta...

Kız, çimdiklenmiş gibi hafif bir çığlık attı:

— Bir de Ada çamları kurtlardan temizlendi diyorlardı... Seni nasıl oldu da unuttular.

DE

Bir güzele rasladım: Aman, ne enfes, dedim,
Arkadan, önden bakıp: Doğrusu ya pes, dedim.

Etekleri açıldı, şişti paraşüt gibi,
Es ey mübarek rüzgâr, durma yine es, dedim.

Ah avlasam şu kuşu diye geçti içimden,
Olsa elimde şimdi bir altın kafes, dedim.

Sinemalar açıldı, sevişmek mevsimidir:
Localarda kumrular gibi bak herkes, dedim.

Bugün vaktiniz yoksa yarın olsun, razıyım,
Buluşalım lûtfedin, işte bir adres dedim.

Partiler mahallî seçimler için sporcuları aday gösteriyor.
(Gazeteler)

— İki ayağına da hâkimdir, her mevkide oynatabiliriz!

— Artık bir yıl yiyecek

Kalkınmamız için nüfus artışının önlenmesi lâzım. (Gazeteler)

rakır ama dostum bırakmaz!..

— Ne oldun ayol?.. Hani sen kalkınma taraftarıydın?.

NEDEN ?

Doktor, hastalarından bir genç kadının evine telefon ediyor, karşısına çıkan hizmetçi kıza şöyle diyor:

— Hanıma söyle, soyunsun, yatsın, on dakikaya kadar geliyorum.

Hizmetçi kız bir tereddütten sonra:

— Kabil olacağını sanmıyorum doktor, diyor, bey daha gitmedi.

RS

Bu kadar yalvarmaya, bunca ricaya karşı,
Gönül kırmak günahtır, nazlanmak abes, dedim.

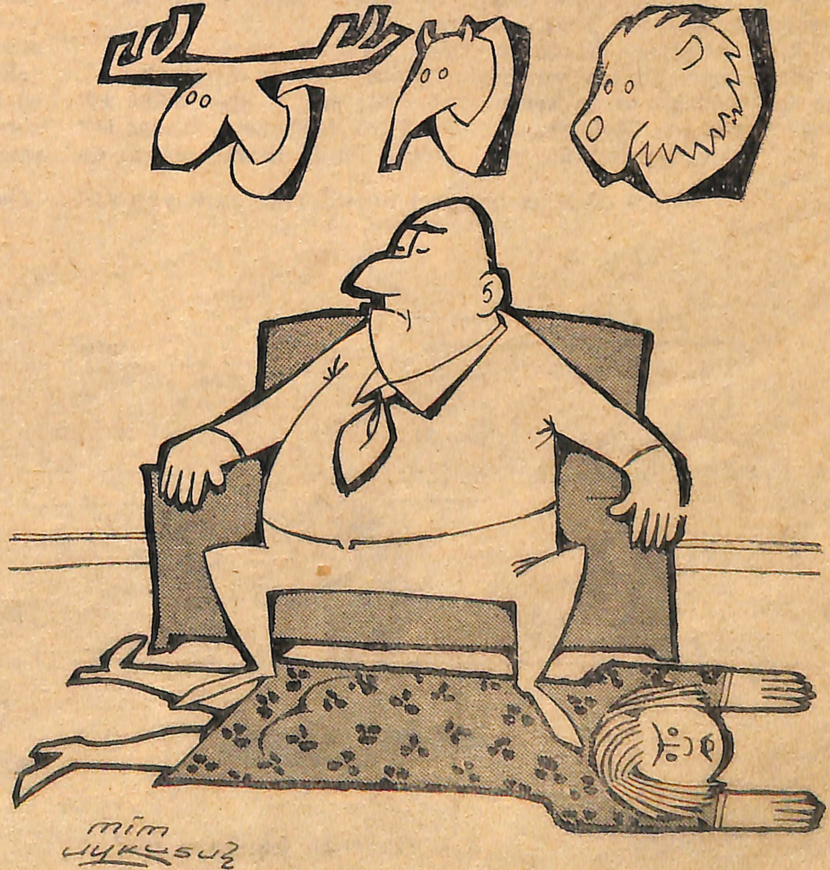
Bekledim bir gülücük, peşine düştüm ama,
Bu güzelin galiba huyu biraz ters, dedim.

Âşık usandırıyor nazın artık ey yosma,
Tükettim saatlerce boş yere nefes, dedim.

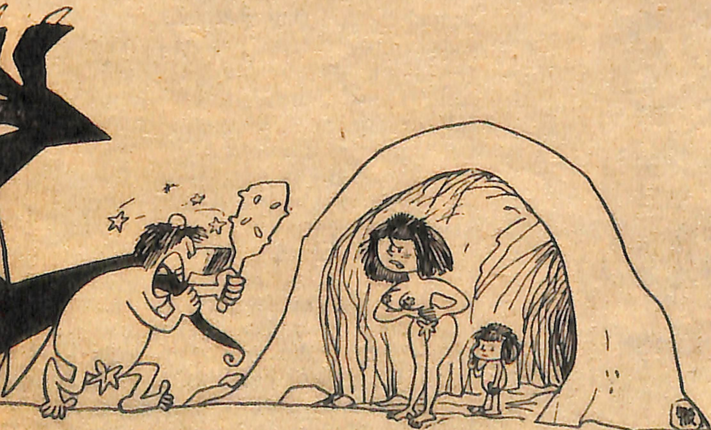
Uzaklaştı ansızın bir oğlanın kolunda,
Nerden çıktı bu meşin ceketli teres, dedim.

Demek yaş ilerledi, iltifatlar azaldı,
Ey Akalın, bu sana olsun artık ders, dedim!

Hamdi Akalın

Yazısız

nadı lâfı istemem!

Bir Yarımlık İÇİLİR

BURHAN ESEN

TELGRAFÇI bir arkadaşım vardı. Askerlikte rütbesi çavuştu. Sivil oldu ama çavuşluktan kurtulamadı! Saadettin çavuş demeden kimse tanımazdı onu.

Çok pinti idi Saadettin Çavuş.. Yalnız içki masasına oturup, iki tek attı mı, o adam gider, bambaşka bir adam gelirdi yerine: Bir dilim domatesle başladığı içki, masasını, birkaç tek attıktan sonra, krallar sofrasından fark edemezdiniz! İçki dışında, en zarurî işler için bile, para harcamayı israf sayardı.

— Sinemaya gidelim, derdik. Homurdanırdı:

— Bir koltuk 150 kuruş. Vay anam vay... Yüz elli kuruşa iki duble halis üzüm şarabı içilir be!

Güzel bir kadın geçerdi. Onun ağzı kadına değil, içkiye sulanırdı:

— Şu kadının göbeğinde bir yarımlığı susuz içerim. Meze de istemez!

Bir gün yanıma elinde küçük bir kumaş parçasiyle geldi:

— Elbiseler eridi. Gerçi bütçemde elbise için ayrılmış fasıl yok. Bir kat elbise parası ile, bir ay, her akşam birer yarımlık içmek dururken, bu parayı manifaturacıya, terziye götürüp:

— Alın şu paraları... Benim yerime doya doya için... Demek zor geliyor bana. Memuruz, kılık kıyafetimizin düzgün olması lâzım. Geçen ay kıravat takmadan daireye gittim diye, primden yüzde on kestiler. Yüzde onun tutarı, maaşıma göre tam altı yarımlık ediyor! Belki sen kumaştan anlarsın. Herkesin ihtisasına uygun bir şey vardır. Bana bir bardak şarap verin: İçmeye lüzum yok. Koklayayım, kaç yıllık olduğunu, ayı ile, günü ile söyleyeyim size, Bak bir kere, bu kumaşta yüzde kaç yün var?

— Ben de çakmam bu işten. Kazmirci bir tanıdık var. Kumaş ithalâtçısıdır. Yürü gösterelim, dedim.

Kumaş tacirinin dükkânına gittik. Parçayı verdik. Eline aldı baktı. Evirdi, çevirdi. Bir iplik çıkarıp kibritle yaktı, kokladı:

— Tahlil etmek gerekiyor, dedi. Hileler o kadar çoğaldı, o kadar inceldi ki göz, burun, èl muayenesi yanıltıyor insanı. Etimolojik, Greofolik muayeneye tâbi tutmak, analizlerin sonucunda, antibiolotik lâboratuarda ikinci bir sentez yapmak gerekiyor.

Adam nerdeyse idrar ve kan tahlili de lâzım diyecek!

— Dediklerinizi yaparsanız, sonsuz teşekkürlerimizi sunar, en kalbi saygılarımızla...

— Bizim makineler teşekkürle çalışmaz. Zira, Türk malı değil, Amerikadan ithal edilmiştir. Bu parçanın tahlili size 15 liraya mal olur. 15 lira, 300 lira verip te, örümcek ağından ya da pırasa püskülünden dokunmuş halis yün damgalı sahte kumaş almanızı önler.

Telgrafçı arkadaş kolumu dürterek, kulağıma fısladı:

— Vah, vah... Tam iki yarımlık. Benim yerime herif afiyetle içecek..

— Ama, kimyagere iki yarımlık içirmezsen, kumaşçı tam 300 yarımlığını kadeh tokuştura tokuştura ziftlenecek! Deyince razı oldu:

— Kabul, dedi, sonuç ne zaman alınır.

— Bir saat sonra.

Zamanı içki ile ölçüyordu:

— Bir saatte, üçer duble içilir. Yürü meyhaneye. Birkaç tek atınca, bu 15 liranın acısını da unuturum belki.

Dönüşte, kumaşın tahlil raporu hazırdı:

— Yüzde 200 yün...

Benim bu ikiyüz dalgasına kafam yatmamıştı:

— Yüzde yüzü anlarız. İkiyüz nasıl oluyor?

Kumaş ithalâtçısı bu soruma, kotadan lisans alamamış nüfuzlu tüccar kadar kızdı:

— Binlerce dolara getirttiğim makineler yalan söylemez. Sizin verdiğiniz 15 lira, bu makinenin bir saatlik yağ parası bile değildir. Yüzdeyüz koyundan alınan yündür. Yüzde ikiyüz gösterdiğine göre bu yün, kuzu yünü olsa gerek!

Bu yüzde 200 lük kelepiri kaçırmamak için manifaturacıya koştuk.

Şimdi işin en zor tarafı kalmıştı. Hangi terziye diktirecektik? Çavuş terzi parası diye bir şey tanımıyordu:

— Yüz elli lira mı, dedin? Ben çavuşken bölüğümde bir terzi vardı. Bir şişe sirkeleşmiş şaraba bir kat elbise diktirirdim. Hem de makarası, düğmesi terziye ait.

— Orası bölük. Sen şimdi onları unut. Tanıdık bir terzi var. Askerden yeni geldiği için daha ucuza diker. Terziye gittik:

— Çavuşum, dedi, gözünü seveyim, sık sık provaya gel. Hattâ imkânı varsa yanımdan hiç ayrılma. Sabahleyin gözüm iğnenin deliğini görsün diye, birkaç tek atıyorum. Öğleye doğru kumaşların rengini seçebileyim diye birkaç duble daha... Akşama doğru da... Eh, vakt-i kerahatin yaklaşması şerefine... İşin kötüsü bundan sonra başlıyor. Hafif zom olunca, kendimi bölükte sanmıyor muyum? Pantalonları kilot, ceketleri kapalı düğme dikmeye başlıyorum...

Sarhoş sarhoşun halinden anlıyor olmalı. Ben kumaşı koltuğumun altına almaya çalışırken Saadettin çavuş:

— Bu terzide iş var, dedi. Param yabana gitmiyecek hiç değilse. Benden aldığını meyhaneye verecek. Helâl olsun!

Aradan birkaç hafta geçti. Çavuşa elinde koskocaman bir pakette rastladım.

— Ey... Çavuş, dedim. Elbiseden ne haber?

— İşte elbise. Terziye götürüyorum.

— Hayrola, iyi dikilmemiş mi?

— Sorma birader, içkiyi fazla kaçırmış. Bu seefr kendini sadece bölükte sanmaya başlamamış. Ben de gözüne general görünmeye başlamışım. Adam tutmuş, pantalonun kenarlarına enli birer de kırmızı paşa şeridi dikmemiş mi? Geri götürüyorum, şeridi söktürüp, tekrar çavuşluğa döneceğim.

Bu elbise hikâyesi unutulmak üzere idi. Aradan birkaç ay geçmişti. Çavuşun elbisesinin yarısı renk değiştirmeye başladı. Ceketin, pantalonun yarısı soluyor, diğer yarısı rengini muhafaza ediyordu. Bizim yüzde 200 kuzu yünlü elbise tahlil raporu fiyasko vermişti.

Soluğu bilmem kaç bin dolara ithal edilen kumaş tahlil makinesinin başında aldık. Ceza evlerinde mahkûmlara giydirilen iki ayrı renkteki elbiseyi gösterdik. Adam elbiseyi dikkatle inceledi:

— Bu elbisede iki ayrı kumaş var. Renkleri bir, fakat kaliteleri ayrı. Bundan terzi sorumludur. Aidiyeti cihetile sizi terziye havale ediyorum, dedi. Havaleye lüzum yoktu zaten. Esasen ikinci hedefimiz terzi olacaktı. Yaban derisine dönmüş elbiseyi terzinin suratına çarptık.

Bölükten diplomalı terzi, bizimle ilgilenmiyor, kafasını yumrukluyordu:

— Ah, ben ne yaptım da, renkleri seçemez hale gelince bir duble yuvarlamadım. Ulan ben ne sersem adamım, içmeden bu işleri yürütemediğim halde, mübarek kadir gecesidir diye, Ömer Hayyamın tasına el atmadım..

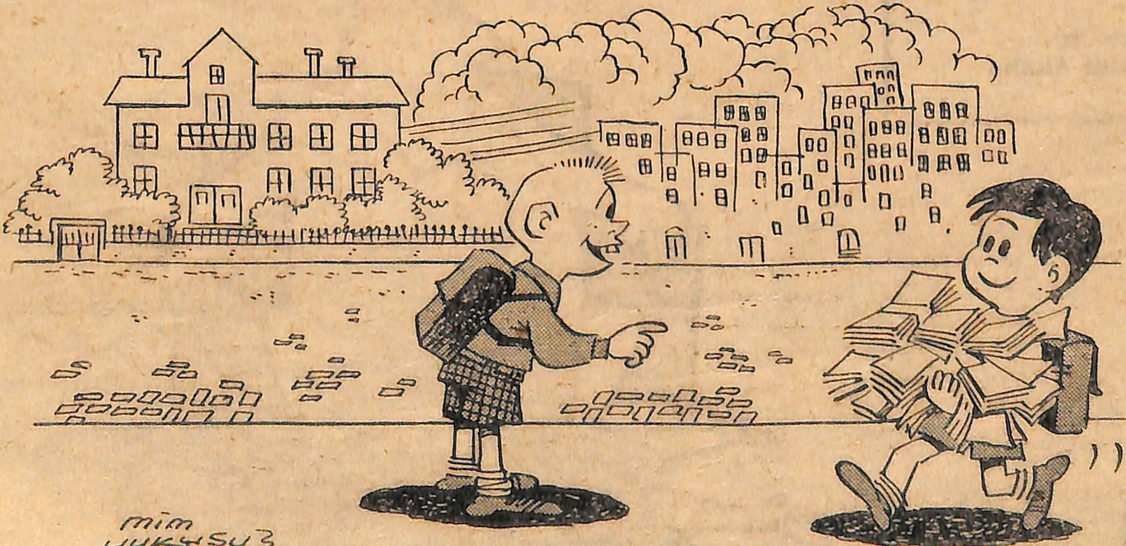
Günah çıkarma faslı bittikten sonra bize döndü:

— Bu elbisenin kumaşının yarısı başkasında, dedi. O başkasının üzerindeki kumaşın yarısı da sizde! Bu işi halletmenin bir tek yolu var. Yolda yürürken, sinema, tiyatro seyrederken, köprüde bilet alırken gözünüzü dört açacaksınız. Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur. Yarısı soluk bir elbiseli gördünüz mü, tamam.. İkinizin elbisesini ikiye böler, sizin kumaşı sizinkine, onunkini onunkine dikerim, olur biter. Bu iş için, ayrıca ilâve ücret te almam. Müşterim sayılırsınız artık!

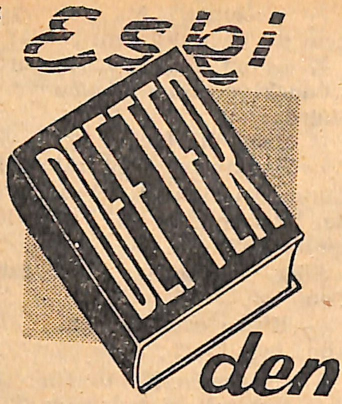
Çavuş kolumdan çekti:

— Yürü köprü altındaki meyhaneye. Orada hem birkaç tek atar, hem de gelip geçenlerin elbiselerini dikizleriz. Bir yanı kuzu, öteki yanı kazık yününden soluk elbiseli gördük mü enseleyelim. Elbisemin yarısı ondadır.

«Bazı okullar öğrenci ücretlerine zam yaptı.» — Gazeteler —

— Hayrola, bankaya mı?
— Hayır, okula!..

Sadık Koca!

Taksimden Beyoğlu caddesine doğru inerken biri kolumdan çekti. Baktım, eski mektep arkadaşlarımdan Suat... Pek üzgün bir yüzü vardı.

— Ne var dedim ne oldun

Dolgun bir sesle anlattı:

— Ah, dedi, başıma gelen felâketten haberin yok galiba... Bir ay oluyor karımı kaybettim, sevgili karımı.. Bilsen ne kadar müteessirim...

İçimden:

— Hay aksi şeytan hay dedim, biraz dolaşacak, hava alacak, iç sıkıntımı dağıtacak, eğlenecektim.. Şimdi böyle bir dertli arkadaşa rast gelmenin sırası mıydı?

İçimden geçenleri belli etmemeye çalışarak birkaç yumuşak söz söyledim. Bilirdim, kolay kolay başımdan defolup gitmiyecek...

Önünden geçtiğimiz meyhaneyi işaretle:

— Gel Suatciğim, dedim, seninle birkaç kadeh atalım.. Biraz ferahlarsın.

— Yoook, dedi olmaz. Karıcığımı kaybettim edeli meyhanelere adım atmıyorum.

Yürüdük... Hâlâ bana derdinden, teselli bulamıyacağından, intihar etmeye karar verdiğinden bahsediyordu. Yüreğim kararmıştı, bunalmıştım:

— Gel Suatciğim, dedim, şu sinemaya girelim, biraz avunmuş olursun...

O, yine itiraz etti:

— Hayır, dedi, kabil değil... Karıcığımın vefatından beri sinemaya ayak basmıyorum.

Ortalık kararmıştı.. Kapısı ışıklı bir barın önünde durdum. Acıklı sözler işitmekten bunalmıştım:

— Suatciğim, dedim, gel şurada birkaç kadeh parlatalım, birkaç güzel kız seyredelim, içine biraz neşe, biraz yaşama arzusu gelsin...

O, direndi:

— Olmaaaz, karıcığımın öldüğünden beri böyle yerlere adım atmıyorum.

Ağa camiinin yanından saptık. Malûm sokaktan, malûm evlerin önünden geçiyorduk.. Malûm kadınlar, yarı çıplak, bellerine kadar pencerelerden sarkmışlar, gelene geçene söz atıyorlardı. Bir tanesinin önünde durup baktım: Sahiden güzel, sahiden çekici şeylerdi... Suat'in koluna girip hafiften sürükledim:

— Bak kardeşim, bu dünya fâni dünya, yarın sen de, ben de yok olacağız... Gel, şuraya uğrayalım, ikimiz de açılır, ferahlar, başka adam oluruz...

Suat, pencereden bize öpücükler gönderen dolgun dudaklı, diri göğüslü yosmalara bakarak:

— Yoook kardeşim, yok dedi. Karım kara topraklara düştü düşeli buralara uğradığım yok.

Ercümend Ekrem Talû

* * *

— Tramvay mı çarptı?..
— Hayır... Yankesici çarptı!

Türbe

Yavuz Sultan Selim bir gün nedimi ile gezerken Sadrâzam Mehmet paşanın sağlığında yaptırdığı türbeyi görür ve: «Bu kimindir?» diye sorar.

Nedimi: «Mehmet Paşa kulunuzundur» cevabını verir.

Padişah: «Acaba ne zaman içine girer?» diyince, nedim:

— Ferman buyurursanız şimdi girer padişahım, der.

Marsık

Kızlar ağası, bir yaz günü köşkün penceresi önünde oturmuş, kendisini iç ağasına yelpazeletiriyormuş.

O sırada sokaktan geçen bir tanıdığı seslenmiş:

— Orada ne yapıyorsun?

İç ağası zarif bir adammış:

— Marsık kızdırıyorum, demiş.

Ama kızlar ağası daha zarifmiş:

— Ulan bana bak, demiş, kızarsam fena yakarım.

* * *

Ninni

Çocuk beşikte avaz avaz ağlamaktadır. Bey, karısına çıkışır:

— Yahu, çatlayacak çocuk biraz ninni söylemez misin?

— Hayır, söylemem...

— Neden?

— Komşular hizmetçi kıza: (Aman biz razıyız, çocuk istediği kadar ağlasın da tek anası ninni söylemesin) demişler.

* * *

Secde

Bir evde kiracı ile malsahibi konuşurlarken ansızın bina sarsılmaya başlar. Kiracı, telâş içinde:

Aman der, galiba temelde bir çöküntü var, bir kalfa getirip gösterseniz...

Ev sahibi gülümser.

— Korkmayınız, bir şey yok... Bina tesbih ediyor.

Kiracı, korkusu büsbütün artmış:

— İşte benim telâşım da bu ya, der.. Tesbih ede ede vecde gelir de secdeye kapanır diye ödüm kopuyor.

* * *

HOŞ GELDİN PAŞAM!

— Refet Paşa hazretlerine —

İzmir'de bitince birinci sefer,
Siyaset ufkundan duman çekildi.
Sana nasip oldu bu kansız zafer:
İşte Edirne'den düşman çekildi!

Kaç gündür yolunu gözlüyor gözler,
Seni birbirine sözlüyor gözler,
Bir sevgili gibi özlüyor gözler,
Kolay mı?.. Yıllarca hicran çekildi!

Tefneden kemerler kurduk her yola,
İstersen sağa sap, istersen sola.
Ey Gazi, zaferin mübarek ola:
Sen kılıç çekmeden Yunan çekildi!

Ey Paşam, neşenle döndük şaşkına,
Hele bak şu nara atan taşkına,
Senin şerefine, senin aşkına,
Bu akşam kafalar yaman çekildi!..

Osman CEMAL

Kadın nedir?

* Kadına melektir.. derler... Uçmak için değil, uçurmak için melektir.

* Kadına müsrif.. derler... Kadın da müsrif olmasa, kazandıklarımızı kim sarfedecek?

* Çocuk doğurmıyan kadın, meyvasız fidana benzer.. derler... Gülün meyvası var mıdır?

* Kadına ihtiyarlayınca çenesi düşük.. derler... Gençliğinde düşürdüğü erkeklere nisbeten, çenesi düşmüş çok mu?

Çetiner

Filiz

Orhan Kemâl

— Ne münasebet? Siz bambaşka bir kızsınız. Meselâ Neclâ. Sizi öyle kıskanıyor ki!

Birdenbire dikkat kesildi:

— Niçin?

— Patronuna sizden bahsettim diye.

— Benim için ne dedi?

— Dedi ki.. ama sakın kulağına gitmesin olmaz mı?

— Merak etme.

— O kız mı dedi, kenar mahalle kızı. Hem de galiba hastalıklıymış...

Filiz'in yanaklarından öfkenin alı geçti.

— Patron ne diye sormuştu?

— Bu şeker kız kim diye.

— Sen ne cevap vermiştin?

— Kitap deposunda çalışıyor demiştim. Ne para aldığınızı sordu. Bilmediğim için söyliyemedim.

— Demek benim için kenar mahalle kızı, hastalıklı dedi ha?

— Fakat çok rica ederim belli etmeyin!

— Peki peki.

Kitap deposunun kapısına dayalı sırtıyla sinirli, genç adamı hemen unuttu. Aklında Neclâ, Neclâ'nın kırmızı dudakları, patronu, patronunun mavi hususisi. «... Demek hastalıklı bir kenar mahalle kızıyım.

Peki Neclâ, alacağın olsun. Ben sana, hastalıklı kenar mahalle kızlarının da sırasında ne cevizler kırabileceğini göstereceğim. Göstereceğim evet, göreceksin!»

Avukatın kâtibi mi, odacısı mı olduğu belirsiz genç adamsa, Filiz'e, Filiz'in yüksek topuklularına, bacaklarıyla ince ama ona çok yakışan kollarına, kloş eteklіğine, beyaz bulûzuna hayranlıkla bakıyordu. Günlerdir cebinde sakladığı mektubu çıkarıp verse miydi acaba? Her sabah bu niyetle geliyor, yüz bulamadığı için veremiyordu. Mektup şu anda sekize mi, daha mı çoğa katlı, pantalon cebindeki elindeydi. Birden ayak sesleri başlamasaydı merdivende, belki de verecekti. Olmadı. Bugün de geçmiş, bugünü de kaçırmıştı.

— Neclâ geliyor. Sakın benden bahsetmeyin..

Filiz az kalsın tersliyecekti. Kaşlarının hemencik ince ince, kara kara çatılışından ürken delikanlı, hızla yazıhanelerine gitti.

Neclâ kalın kolları, kan yalamışçasına kıpkırmızı dudaklarıyla merdiveni çıkıp da Filiz'i yüksek topuklular, kloş eteklik, beyaz bulûzla, adamakıllı büyümüş, güzelleşmiş görüverince aklı gitti. Ya patronu gelir de bunu böyle görürse?

Filiz meydan okurcasına bakıyordu.

Neclâ yanına sapsarı geldi:

— Ne bu kıyafet kız?

«Hastalıklı kenar mahalle kızı öyle mi?»

— Beğenmedin mi? dedi.

— Bilmem. Bir de ruj, oje sürseydin, tamamdı..

— Ne olurdu?

— Ne olacağını bilmiyor musun?

— Yoo..

Neclâ odalarına sinirli sinirli gitti, çantasını bırakıp geldi:

— Sen küçücük bir kızsın şekerim. Kadın gibi giyinmişsin.

— Yakışmamış mı?

«Yakışmış» demeğe dili varmadı. Kız şımarabilir, kendine güveni artabilir, patronu gibi şıp sevdileri tavlamağa kalkar... O'nu, yani patronunu mavi hususisinin direksiyonunda, Filiz'i kendi yerinde, adamın yanıbaşında tasarladı, boğulacak kadar hırslandı. Günün birinde Neclâ'ya yol verip, kitap deposundan aldığı haftalığın iki katıyla Filiz'e yazıhanesinde iş veremez miydi?

Lâf olsun diye sordu:

— Nerden aldın pabuçları?

Filiz'in kafasında hep ama hep «Hastalıklı kenar mahalle kızı.»

— Mahmutpaşa'dan, dedi.

— Yoksa taksitçiden mi?

— Başka nasıl alabilirim Neclâ abla?

— Belli. Çok adi şeyler...

— Ne yapalım? Bizim Krokodil mağazasına gücümüz yetmez!

Neclâ irkildi:

— Ne demek istedin yani?

Omuz silkti:

— Hiç. Krokodil mağazasında iyilerini satarlar tabii ama, bizim gücümüz...

Neclâ bozulmuştu ama belli etmemeğe çalışıyordu. Odalarına gidip Gelincik sigara paketi, kibritle döndü. Abanoz kadınlarını hatırlatarak yaktı sigarasını.

— Sizin gücünüz elbette yetmez şekerim. Ayıp değil ya!

— Niye ayıp olacakmış?

— Olmaz tabii.

— Olmaz, çünkü biz...

«Kenar mahallenin hastalıklı kızları...» diye ardını getirecekti, merdivende gene ayak sesleri. Herhalde ressamdı. Az sonra, dökük tepe saçlarıyla ressam merdiveni çıktı. Elinde küçük bir kitap. Belki de Filiz onu tanıdı tanıyalı ilk, şaşkınlıkla durdu. Gözünden siyah gözlüğünü çıkardı:

— Vay vay vay... Bu ne şıklık böyle Filiz hanım? Bu ne güzellik? Gözlerime inanamıyorum. Sen sahiden güzelmişsin...

Filiz hazdan dört köşe:

— Yok canım, dedi.

Ressam yaklaştı:

— Kocaman kız olmuşsun hem de. Öyle değil mi Neclâ?

Neclâ'nın gözleri kararıyordu. Elindeki sigaraysa sallanıyordu sinirden:

— Evet, diyebildi.

— Bu kıyafet, yepyeni bir karakter yaratabilir beyaz perdede. İster misiniz sizi filmcilere tanıtayım?

Filiz sevinçten çıldıracaktı. Gene de:

— Rica ederim, dedi. Film kim, ben kim?

— Ne demek o? Filmciler senden güzelini mi bulacaklar? Affedersiniz sen dedim. Beyaz perde için tam, tamsınız!

Elindeki kitabı uzattı:

— Okur musunuz?

Neclâ mahvolmuşçasına dikiliyor, patronunun şu anda gelivermemesine dua ediyordu. Kız gerçekten göz alıcı oluvermişti. Erkekler, midesiz erkekler.. Ayakkaplarını Krokodil mağazasından giyin istersen. Mahmutpaşa'daki taksitçilerden giyinen, hastalıklı kenar mahalle kızlarını sana değişiverirler. Adam gelip de bunu burda görse, tamam. Tarabya'da o gün, arabasını yol kenarına park etmişti de tam inecekleri sıra çıkıveren kızlara nasıl aç aç bakmıştı? Filiz kadar var, yoktular. Hem de beyaz dikişli mavi pantalonlu, çilli kızlardı. Filiz gibi... «Güzel!» diyemedi.

Filiz kitabı almıştı:

— Roman mı?

— Roman.

— Güzel mi?

— Güzellik kişiye göre değiştiği için, bilmiyorum güzel bulacak mısınız?

— Siz beğendiniz mi?

— Ben çok beğendim!

— O halde güzeldir!

(Devamı var)

(Reklâmcılık: 4748—269)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

KULAĞINDAN TUTTUĞUM GİBİ **AĞIR SUÇLAR** MASASININ ÜZERİNE İKİ YETMİŞ UZATACAĞIM KERATAYI!..

19

ONDAN SONRA DA İZNİ.....Mİ AL-IR... BOL... BOL... U-...YUR...R... R...RUM!..

HORRRR!...

ALDIĞI HAPLARA RAĞMEN UYUYAKALAN BİZİMKİ AZ SONRA İKİNCİ ŞAHSİYETİ İLE UYANIYOR

BU GECE N'APIYIM DERSİN ARKADAŞ!...

NEŞEN BİLİR!...

ŞU BANA BALTA OLAN HAFİYE BOZUNTUSUNA KÜÇÜK BİR DERS VERSEM FENA OLMAZ MESELÂ!..

NAZİK HAFİYE GİZLİ PENÇENİN İZİ ÜZERİNDE

EVİN MAHZENİNDE KILIK DEĞİŞTİRDİKTEN SONRA ÜST KATA ÇIKIYOR

BURADA OTURUYOR DEMEK, BİZİM ENAYİ DÜMBELEĞİ!

YARIM SAAT SONRA

HAH HA!.. YARIN OLACAKLARI ŞİMDİDEN GÖRÜR GİBİYİM!..

FELAKET ŞEF!.. DAİREYE GELEMİYORUM!..**GİZLİ PENÇE BU GECE BENİ SOYMUŞ!..** ELBİSELERİMİ DE ALMIŞ BİRAZ!..

NEEEEE!.. AFFERİN ONA! **ALTI OKKA** HERİFMİŞ BİLLA!

SENİ AFFETTİM OĞLUM BU İŞTEN KENDİNE BAŞKA DALGA BUL!..

YAPMA ŞEF!..

DEVAMI VAR

Elizabeth diyor ki...

Şık bir adam, Chicago'nun en lüks lokantasından içeri girdi. Bir masa seçti, oturmadan evvel ceketini çıkardı, kollarını sıvadı, tam bu sırada yanına bir garson yaklaştı!

— Mösyö dedi, lokantamızda ceketsiz yemek yemek imkânsızdır! Lütfen...

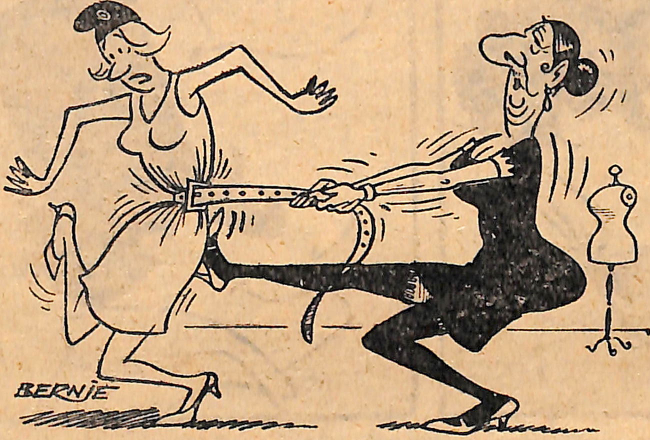
— Nasıl? İmkânsız mı?. Ama İngiltere Kraliçesi bana demişti ki...

— İngiltere Kraliçesi mi!...

— Evet! Ya, geçenlerde Buckhingam sarayına gitmiştim, tam ceketimi çıkarıyordum ki yanıma Kraliçe yaklaştı, gayet nazikâne:

— Lütfen bunu Amerika'ya gittiğiniz zaman yapın dedi, burada değil!...

Paris modası beller ince:

De Gaulle — Dayan kızım, bu yılın modası bu!

— Yazık... İnsan bir yıl İtalya'da kalır da bir hâtıra olsun getirmez mi?.

Kimin?

Marius, bir iş için Marsilya'ya gelmişti. Paris'e döneceği gün, istasyonda treni beklerken evrak çantasını otelde unuttuğunu hatırladı.

Hemen geri döndü, bir solukta yukarı çıktı. Ne yazık ki! Odasına balaylarını geçiren bir çift yerleşmişti. Marius kapıda ne yapacağını düşünürken içerden gelen mırıltılara kulak kabarttı:

— Bu güzel gözler kimin?

— Benim!

— Bu güzel dudaklar kimin?

— Benim!

— Bu güzel vücud kimin?

— Benim sevgilim!

Marius kendini tutamayıp anahtar deliğinden bağırdı:

— Koltuğun üstündeki evrak çantası da benim!!...

ANTİKACI

Mösyö Durand antika eşya meraklısıydı. Garip istekleri ni ancak antikacı Josephe yerine gelirebiliyor, ama karşılığında da dünyanın parasını istiyordu. Son günlerde, Mösyö Durand dakikada on kurşun atan ve bu arada da Shubert'in liytlerinden birini çalan bir tabanca ısmarlamıştı. İşin garibi antikacı bu acaip âleti buldu ve yağlı müşterisini dört gözle beklemeğe başladı. Mösyö Durand kapıda görünür görünmez:

— Buldum, Mösyö diye bağırdı, çok zor oldu ama işte!

— Bakayım!

Josephe on kurşunu arka arkaya çekti, sonra Shubert'in meşhur parçasını sonuna kadar dinlediler.

Antikacı ağzı kulaklarına gide gide sordu:

— Saralım mı Mösyö?

— Yo... Hayır!

— İstemiyor musunuz yoksa? Nasıl olur. Mösyö Durand?. Bunun dünyada bir eşi yok!

— Parçayı söyleyen sopranonun sesini beğenmedim, bir kaç gün sonra yine uğrar bakarım!...

ŞANSLI

Pierre Doris bardan içeri girerken mütebessimdi, Alberto'ya yaklaştı:

— Ne şanslı oğlandır şu Alphonso! dedi. Demin evinden çıkmış, karşıya geçerken bir otomobilin altında kalmış, ölmüş!...

— Sen buna şans mı diyorsun?...

— Tabii! Üç gün önce hayat sigortası yaptırmıştı, ilk taksitinde çok bir para ödediğini iddia edemezsin ya!!...

* * *

İyimserlik!

— Pencereleri neye açtın kızım?

— Belki sinekler hava almaya çıkar diye!

* * *

Kaynana!

Klisedeki törenden sonra, genç evliler arabalarıyla balayı seyahatine çıktılar...

Ertesi gün damadın annesi, babası şu telgrafı aldılar: «Seyahatimiz çok güzel geçiyor, çok mesudum, hürmetler — Gaston —»

Kayınvalde üzgün bir tavırla telgrafı kocasına uzattı:

— Bak dedi, daha ilk günden Gaston'a yalan söylemesini öğretmiş...

KÜLTÜR YAYIN 21

19 KASIM VE
YIL SONU
ÇEKİLİŞİNDE
CEM'AN
MİLYON
YÜZ BİN
LİRALIK PARA
İKRAMİYELERİ
TÜRK TİCARET BANKASI

(Reklâmcılık: 4817—270)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT ŞEREN

ŞAŞKIN FREDERİK ŞATO SAHİBİNİN YATAK ODASINA PALDIR KÜLDÜR GİRİNCE, ADAMAKILLI BİR AZAR İŞİTMİŞTİ!

88

FAKAT MÖSYÖ... SİZE BİRŞEY SÖYLEMEYE GELMİŞTİM!

BAK, HALÂ KONUŞUYOR! ÇIK DIŞARI!!... TERBİYESİZ HERİF!

ADİYÖ,... ARTIK BEN GİDİYORUM! BİR DAHA DA BURAYA GELECEK DEĞİLİM... ARTIK ALAY ETMEK İÇİN BENİM GİBİ BUDALAYI ZOR BULURSUNUZ!

VAZGEÇ ARKADAŞ... BURASI CENOVA... SOKAKLARDA AÇLIKTAN ÖLÜRSÜN!

BEN SİZİN GİBİ UŞAK RUHLU DEĞİLİM... HÜRRİYET AŞIKI BİR MÖSYÖYE AÇLIK VIZ GELİR! HADİ EYVALLAH...

AMAN YARABBİ! DENİZİ İLK DEFA GÖRÜYORUM...

ŞUNLAR DA GEMİ DEDİKLERİ ŞEYLER OLACAK!

ŞATODAN AYRILAN FREDERİK SOLUĞU RIHTIMDA ALMIŞTI...

BİRAZ SONRA

EYVAH, YAĞMUR BAŞLADI... HAVA DA ÇOK SOĞUK!

ŞU MERET ŞEYLERE BİR BİNEBİLSEM YAĞMURDAN KURTULURUM AMA, İP CANBAZI GİBİ İPTE Mİ YÜRÜYECEĞİM?..

HEEEY, YOLCULAR! NERELERDESİNİZ BE! BANA AKIL VERİN!

ANLAŞILDI... KENDİ İŞİMİZİ KENDİMİZ GÖRECEĞİZ!

VAY CANINA! YAĞMURDAN KAÇARKEN DENİZE DÜŞTÜK!

NEYSE KURTULDUK, ŞURADA SIĞINACAK BİR YER BULAYIM..

HEY ARKADAŞ, KALK BAKALIM: KİMSİN SEN?

YABANCI DEĞİLİM, BEN DE YOLCUYUM!

KIYAFETİNDEN PEK BİRİNCİ SINIF YOLCUYA BENZEMİYORSUN... BİLETİN HANİ SENİN?

BİLET Mİ? NE BİLETİ? TREN Mİ BURASI BE!..

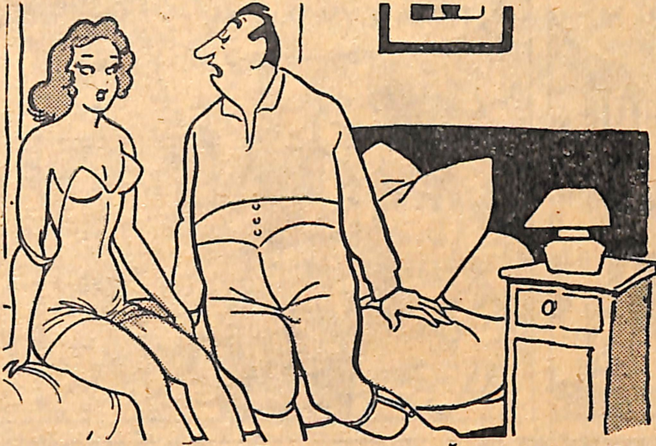
VAPURA BİLETSİZ Mİ BİNDİN?..

EVEEET!

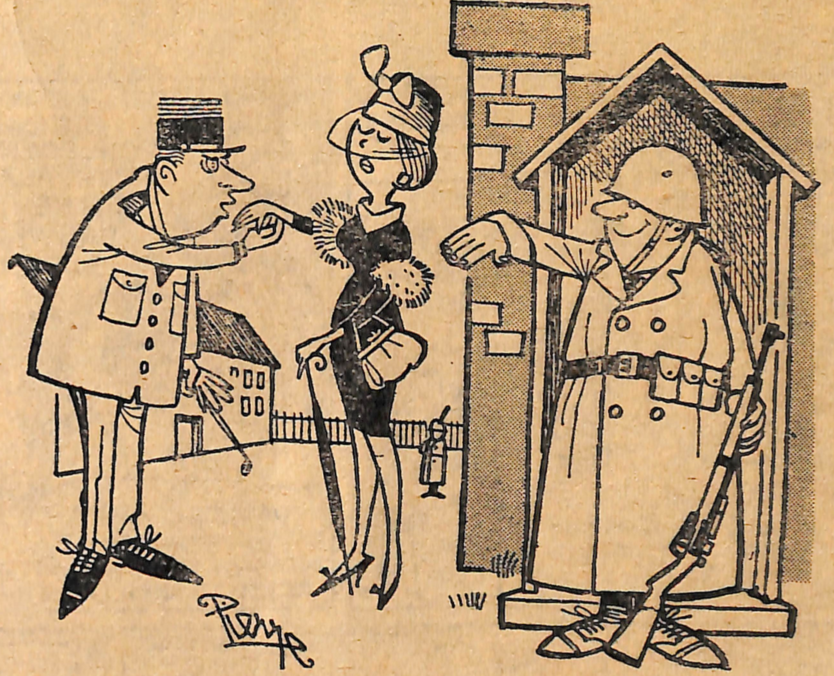
HADİ ÖYLEYSE, YÜRÜ KAPTANA!

DEVAMI VAR

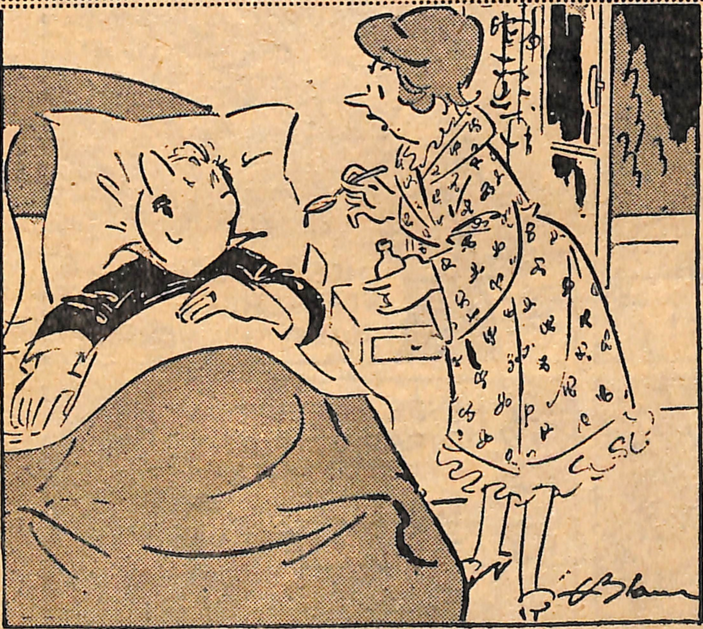
Dünya KARIKATÜRLERİ

-TUHAF, DEMEK İLK TANIDIĞIN ERKEK BEN MİŞİM, ÖYLE Mİ?
-EVET KOCACIĞIM, SENDEN ÖNCEKİ-LERİ HİÇ TANIMIYORDUM!..

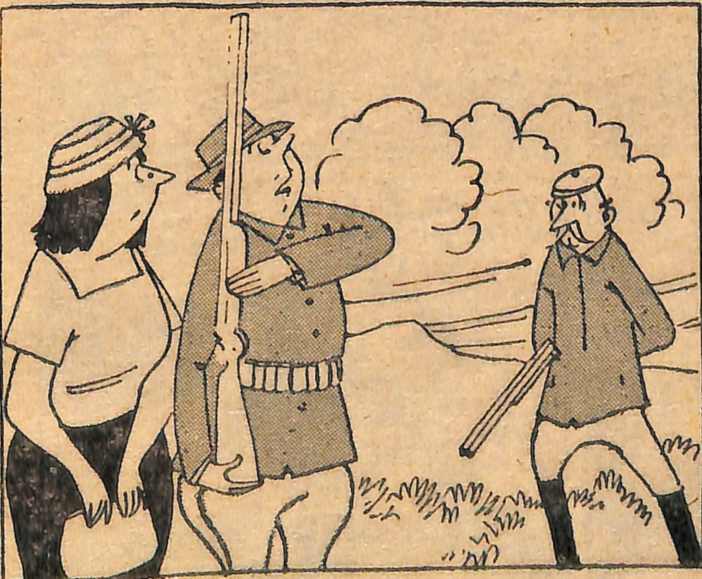
-ACABA BENİMKİNİ DE ÖPER Mİ?

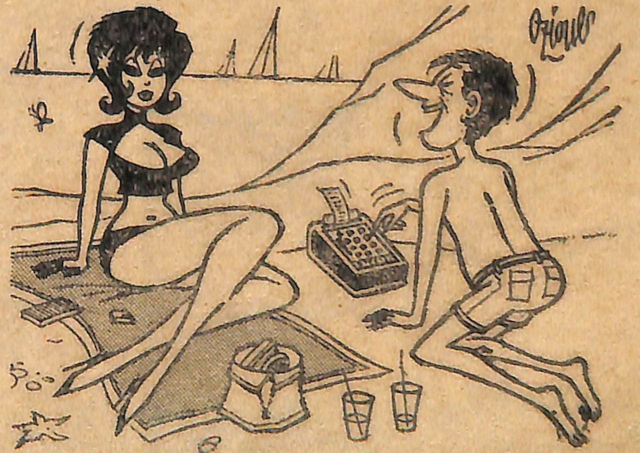
-POOOL, AÇ GÖZLERİNİ, UYKU İLÂCINI VERECEĞİM!.

-EĞER BENİ BABAMDAN İSTİYE-CEKSEN KORKMA, TAM SIRASIDIR!

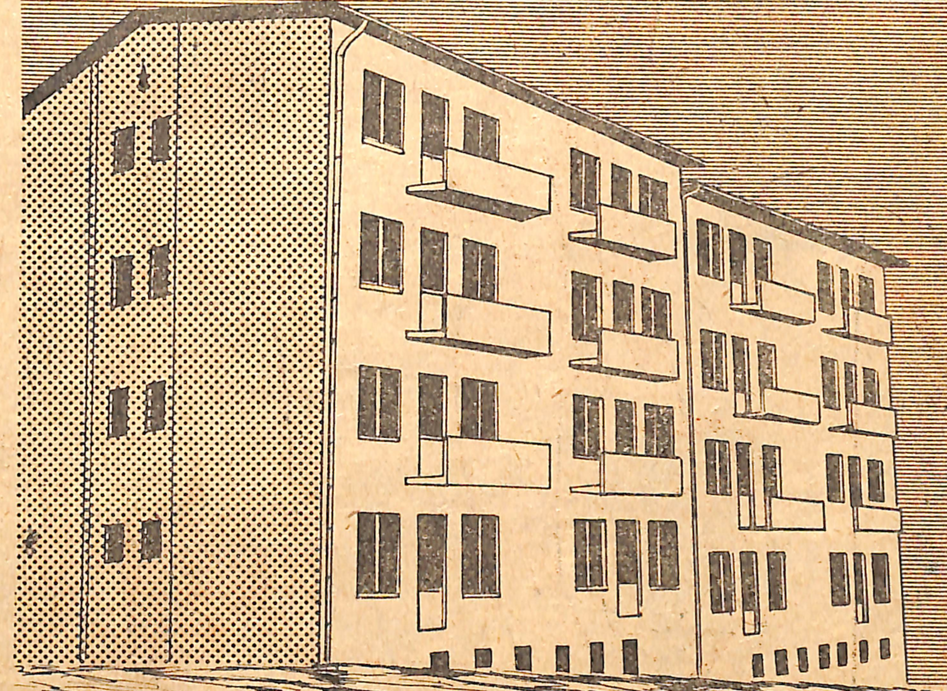

-HARPTE KOMUTANIMDI...

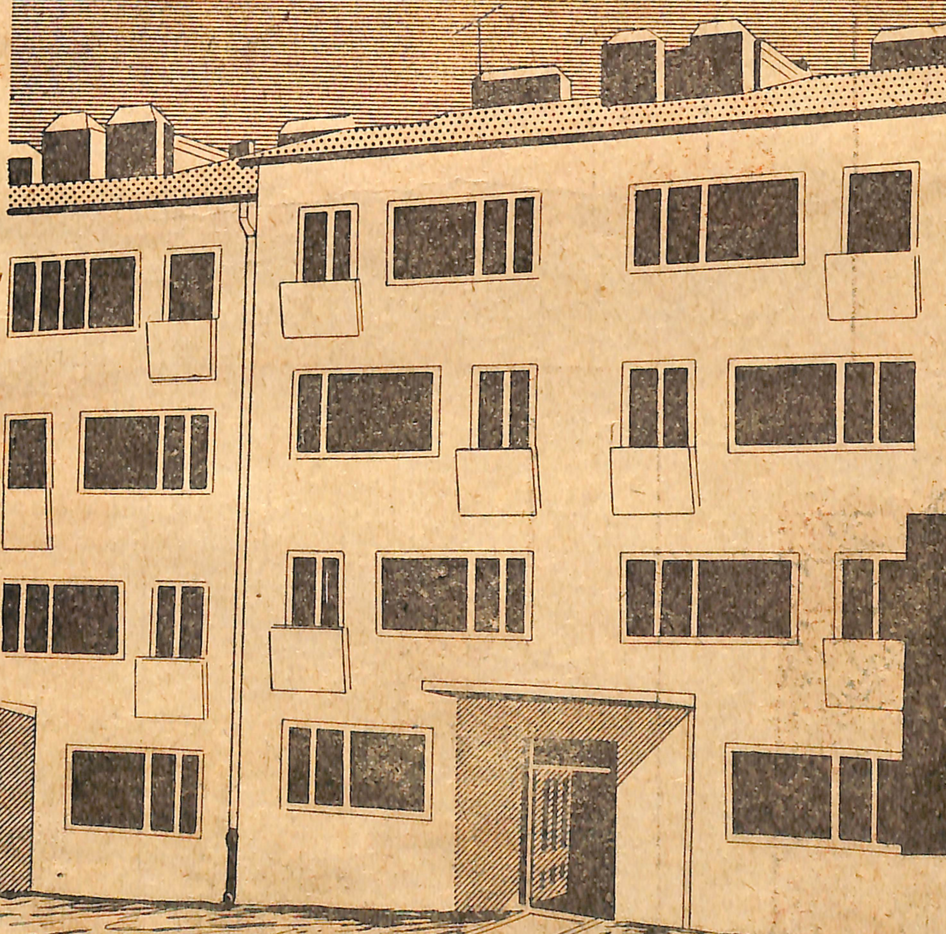

-SENİ NE KADAR MI SEVİYORUM? DUR HESABINI YAPAYIM!..

Bankamızın İstanbuldaki ikramiye apartmanlarından bazıları

ŞİŞLİ'DE

ETİLER'DE

Birikmiş paralarını en geç

20 Kasım 1963

akşamına kadar bankamıza yatıranlar

YILBAŞI ÇEKİLİŞİNDE

verilecek

20 Apartman Dairesi

ile

2 adet 100.000 lira
4 adet 50.000 lira

ve

600.000 liralık

çeşitli para ikramiyelerinden birini kazanabilirler.

2 adet	100.000 lira
4 adet	50.000 lira
10 adet	5.000 lira
100 adet	1.000 lira
1000 adet	200 lira
2500 adet	100 lira

YAPI VE KREDİ BANKASI

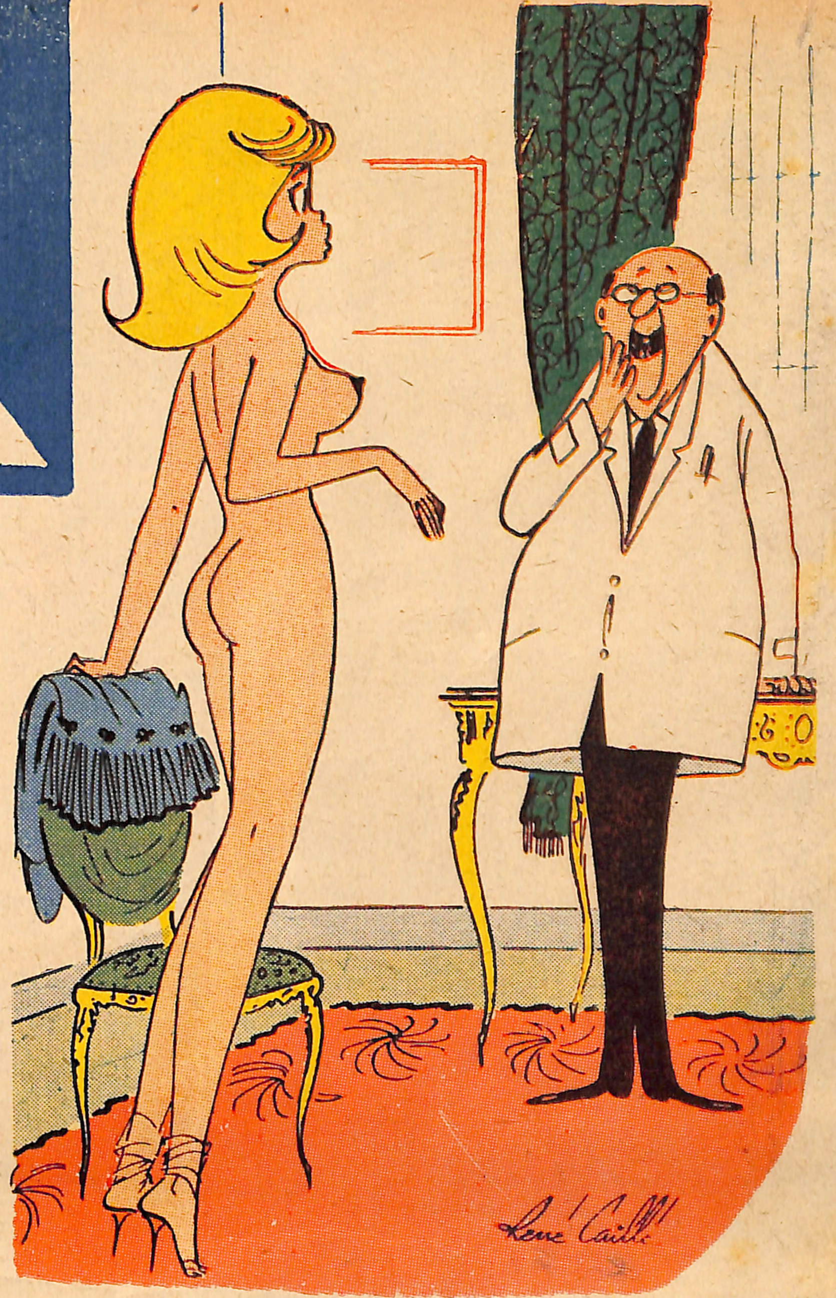
Ak ba ba

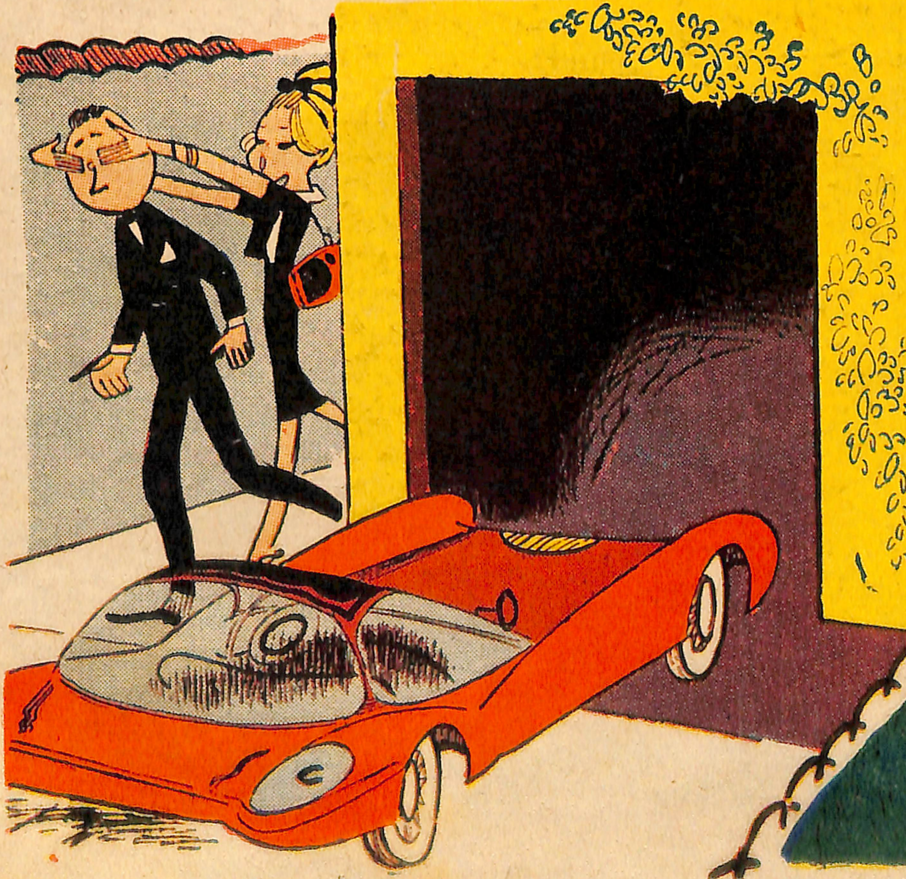
-İNKÂR ETME, SENİ
KABİNEDE BAŞKALA-
RIYLA GÖRMÜŞLER...
-NE YAPAYIM, KABİ-
NE DÖRT KİŞİLİKTİ!

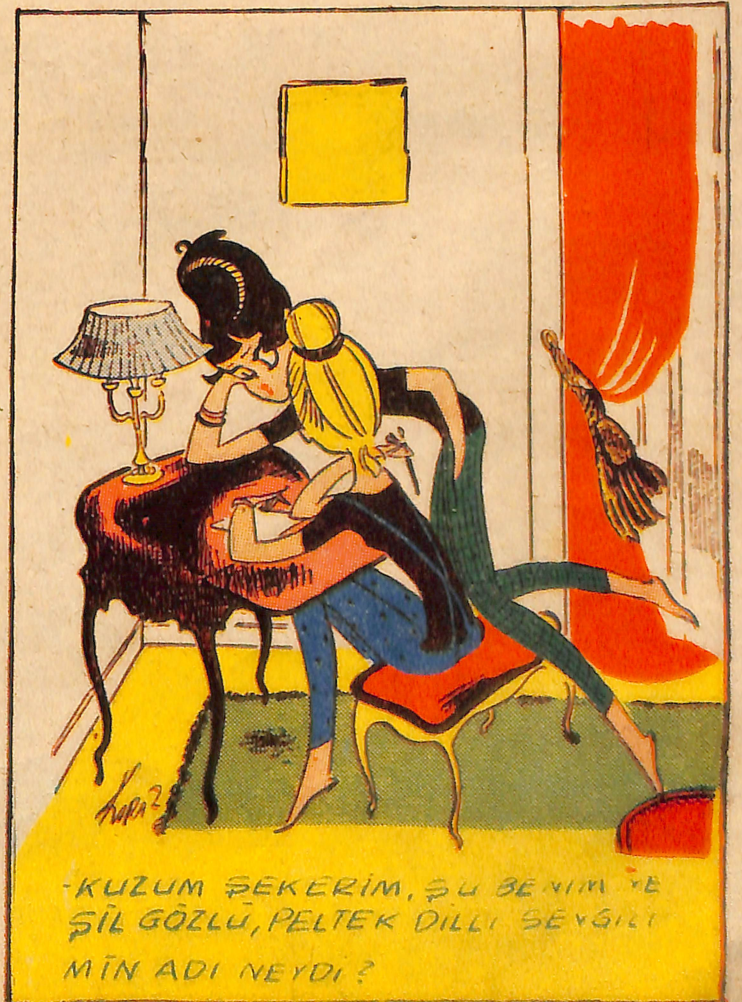
-O KADAR AÇIK DEĞİL Kİ ŞEKERİM,
BAK, DAHA KOLYEMİ DE TAKMADIM!

-NE ESNİYORSUN DOKTOR?
-SİZİ HER GÖRÜŞTE UYKUM GELİYOR!

-KAPA GÖZÜNÜ, AÇ CÜZDANINI!

-KUZUM ŞEKERİM, ŞU BENİM YE
ŞİL GÖZLÜ, PELTEK DİLLİ SEVGİLİ
MİN ADI NEYDİ?